

BAGER NÛJIYAN

Cercador de la Veritat

2a edició

Contacte

Lloc web: www.internationalistcommune.com

Telegram: [@commune.info](https://t.me/@commune.info)

Correu electrònic: internationalistcommune@riseup.net

ÍNDEX

Introducció	5
Un lluitador socialista: Şehîd Bager Nûjîyan	8
Una nova vida, una vida que aspira a la llibertat	23
Correu electrònic per a dos amics	31
Superant els reflexes de por	40
Internacionalisme i la qüestió del lideratge revolucionari	52
De les muntanyes lliures del Kurdistan al sud-est de Mèxic	83
Creant espai per a l'un i l'altre en els nostres cors	88
En aquests temps d'incertesa i caos, el fantasma de la revolució ha començat a reaparèixer	100

Bager Nûjîyan - Xelîl Vîyan - Michael Panser

1988 - ∞

INTRODUCCIÓ

Estimats companys i companyes,

Estem escrivint aquest fulletó a la tardor, una estació de canvi i l'estació preferida de Şehîd¹ Bager Nûjîyan. Una època antiga s'està acabant per deixar pas a una de nova. Şehîd Bager va caure màrtir el 14 de desembre de 2018 a les Zones de Defensa de Medya degut a un atac de dron de l'estat turc. Quan nosaltres, al moviment d'alliberament Kurd, commemoram els nostres màrtirs, aquells que han donat la seva vida lluitant per la llibertat, fem la promesa que els venjarem. Som un sol cos, indestriables els uns dels altres. Quan cau un amic, és com quan cau una fulla de l'arbre. Cau i es converteix en terra nova, en un nou fonament per a l'arbre, per a un nou ressorgiment amb branques encara més fortes. L'arbre creix imparable. No hi ha dubte que tot en nosaltres s'esforça per la vida.

Qui era Şehîd Bager? No el vam conèixer personalment, com la majoria del moviment juvenil tampoc. Quan va marxar d'Europa, érem nens o començàvem a polititzar-nos a l'escola. Quan vam conèixer el moviment kurd, ja feia alguns anys que havia caigut màrtir. Tot i això, vam conèixer al moviment a través d'ell. Potser vam veure la seva cara per primer cop en actes, en llibres, fulletons o en fotografies a casa d'alguns amics. Potser escoltant parlar d'ell per primer cop, un record d'un instant que un amic va passar amb ell, o potser sentint a parlar dels seus anàlisis, que desde llavors van conformar la nostre visió del món. Molts de nosaltres trobavem l'edició dels seus textos a algún lloc, els mateixos

1 - Şehîd (pronunciat "Shehid") significa màrtir en kurd. Totes aquelles persones que han donat la seva vida per la revolució són nomenades Şehîd. Aquelles que cauen màrtirs són honorades per la societat kurda i tot el moviment.

que ara vosaltres també teniu a les vostres mans. Els escrits que aquí tornem a publicar són els seus pensaments des de les muntanyes, les seves cartes a amics i moviments propers a ell, records dels seus amics... Respecte la primera edició del fulletó, hem afegit una entrevista amb un vell amic seu i un correu electrònic que va escriure des de Rojava cap a Europa donant perspectiva als qui lluiten allà. Els seus pensaments continuen viatjant arreu del món.

Şehîd Bager Nûjiyan va néixer al setembre de 1988 amb el nom de Michael Panser. Va passar la seva infància a l'Alemanya de l'Est amb els seus germans i cosins. Li entusiasma la música, tocava el violí, el baix, la guitarra, també cantava. Va llegir molt i de manera àmplia. Quelcom va llegir el va amrcar profundament. Pensava sovient en aquells que pensen diferent i va començar la recerca d'una alternativa a la realitat existent, una recerca per la llibertat. El 2009, va viatjar per primera vegada al sud-est de Mèxic on va establir una connexió amb el moviment Zapatista que no el va abandonar mai. El 2012, va viatjar al Kurdistan per primera vegada. Va viatjar des d'Amed, a Bakur (Kurdistan del Nord, Turquia), fins a Basur (Kurdistan del Sud, Iraq). Viatjava d'anada i tornada entre la responsabilitat que sentia envers la societat a europa i les respostes que veia al Kurdistan. Finalment, va viatjar cap a Rojava (Kurdistan Occidental, Síria) i a Şengal, pàtria històrica dels iazidites. Més recentment, va estar a les "muntanyes lliures del Kurdistan", a les zones de defensa de Medya.

Sabem que la Comuna Internacionalista a Rojava, tal com és avui i s'ha convertit en centre per a internacionalistes de tot el món, això no hauria estat possible sense Şehîd Bager. Mitjançant la comuna, establim contacte entre la revolució a Rojava i tot el món, veiem l'educació i vivim comunament i socialista. L'any el 2025 està marcat per la "Crida per la Pau i una Societat Democràtica". Abdullah Öcalan va iniciar aquest procés el 27 de febrer. No hauríem pogut assumir

la responsabilitat que hem agafat en aquesta fase sense la feina de Şehîd Bager. Els seus amics diuen que tenia grans somnis i visions. Sabia exactament quina enorme oportunitat representava venir aquí. Preveia, somiava per endavant, què caldria per a un moviment internacionalista a Europa, una internacional d'esperança, formada per comunitats de tot el món. Quan va arribar a Rojava, l'única cosa que faltava eren els internacionalistes, i va lluitar amb totes les seves forces per portar-ne tants com fos possible aquí. Volia que veiéssim amb els nostres propis ulls que el socialisme és possible i que estem en procés de construir-lo aquí a Rojava. Per això volem dir: Şehîd Bager, Heval, ara som aquí. Veiem el camí que has recorregut i farem tot el possible per continuar-lo.

Micha presente!
Şehîd namirin!
Els herois no moren!

Rojava, octubre de 2025
Comuna Internacionalista de Rojava

UN LLUITADOR SOCIALISTA: ŞEHÎD BAGER NÛJIYAN

escrit per Şehîd Qasim Engîn

El moviment per la llibertat és com un riu. Durant anys, lluitadores i lluitadors excepcionals dels quatre racons de la Terra han anat fluïnt en aquest riu. Quan el procés d'esdevenir societat —que les estudioses anomenen socialitat— esdevé el far ideològic d'esperança per a la humanitat, el Kurdistan es converteix en la llar persones vingudes d'altres parts del món. Una socialista del Kurdistan, com a revolucionària, també veu l'altra banda del món com a casa seva. Tal com va dir Che Guevara en el seu temps: "Per sobre de tot, sigues sempre capaç de sentir profundament qualsevol injustícia comesa contra qualsevol persona,

arreu del món. Aquesta és la qualitat més bella d'una revolucionària". Aquestes paraules embelleixen el cor de tot revolucionari. Sabem que Che Guevara era una personalitat amb un esperit d'alçament contra tota injustícia i contra el sistema imperialista que la genera. Aquest alçament no és només de paraula. Tampoc és una resistència sense pla, sense objectiu ni frugal. L'alçament de Che és assumir la responsabilitat de la seva veu interior i de la seva consciència. Che està entregat al poble. La seva entrega al poble és una entrega a tota la humanitat. Davant l'ocupació, l'exclusió, l'esclavatge, l'opressió i la humiliació, cultiva una ràbia i una fúria infinites. Vol un món just. Anhela un món on els éssers humans visquin com a éssers humans, junts i iguals.

El nostre amic Bager va escoltar la veu del seu cor i, amb l'esperit de bona camaraderia i amistat, va seguir les petjades del Che i el seu pensament socialista. El nostre amic Bager va fer seves les paraules d'Abdullah Öcalan, "No traeixis els somnis de la teva infantesa", i va seguir-ne el camí en aquest sentit. No és potser la descripció més bella dels guerrillrs que siguin fills de la natura? O quan algú diu que són lluitadors lleials als seus somnis i a les seves utopies? Podria ser encara millor descriure-les com "aquells que no han traït els seus somnis d'infantesa"? Podria ser que siguin ells, els que, amb l'esperit de les utopies més grans, s'endinsen en el riu de la vida lliure i se n'inspiren? Sense agenollar-se mai, amb una actitud orgullosa, com l'arma més poderosa per fer realitat la justícia, prenen el cor a les mans i s'alcen en resistència contra la mort en les circumstàncies i condicions més dures. No són els guerrillers, amb la seva gran fe i convicció en la creació d'un futur lliure, abans que res, aquells que segueixen els somnis del Che? Quan parlem del Che, és natural que ens vingui de seguida al pensament la nostre amic Bager Nûjiyan. Vaig conèixer Heval Bager a la primavera del 2018. Abans d'això, ja n'havia sentit a parlar. En un informe de quinze pàgines adreçat al partit, explicava que volia conèixer de prop el nou

paradigma i aprendre'n, especialment a l'Acadèmia Central del Partit. La seva proposta va ser considerada encertada. El seu informe va ser valorat com a profund i molt acurat. En conjunt, l'informe abordava el pensament socialista, el socialisme i el nou ésser humà. Els companys ens van dir que hi havia compartit reflexions àmplies i aprofundides. Com que jo mateix també participo parcialment en la tasca educativa, també vaig sentir parlar d'Heval Bager en aquest context. Jo, que provin del Kurdistan i vaig créixer a Alemanya, sempre he tingut una relació especial amb els amics que venen d'Alemanya, així com una relació i una atenció especials cap a les joves que arriben a les muntanyes del Kurdistan des d'altres països del món. Nosaltres, com a revolucionaris, ens veiem com a part de la revolució mundial. Per això, la nostra relació i l'atenció cap a les companyes i companys internacionalistes que venen a les muntanyes sempre ha estat especial. En aquest sentit, sempre he tingut una relació particular amb els companys alemanys que arriben a les muntanyes, perquè senzillament establím una relació mútua de manera natural.

Abans de conèixer l'amic Bager, ja m'havien parlat molt d'ell. Tanmateix, per entendre algú, per reconèixer algú, per formar-se una opinió sobre algú, cal conèixer la persona, passar temps juntes, compartir experiències, debatre —en resum, dit a la manera kurda, viure juntes. Quan es veia per primera vegada Heval Bager, s'hi reconeixia una personalitat serena, amb una gran capacitat d'observar, d'escoltar, de mostrar-se una mica reservada quan parlava, però alhora molt lúcida; una persona que sap què dir i quan dir-ho, i que, en aquest sentit, té una gran consciència vital. En resum, es veia algú amb una personalitat i unes característiques pròpies d'una revolucionària. Quan la gent conversava amb Heval Bager i el coneixia millor, es feia evident que posseïa una riquesa de coneixement profunda i una fe sòlida en el socialisme. Quan parlem de socialisme, no ens referim al socialisme basat en la dominació, l'estat i la dictadura

del proletariat. El socialisme que prenem com a base és un socialisme més enllà de l'estat, lluny de l'estatalitat i de la dominació, i contrari a qualsevol forma de jerarquia i opressió. Quan ens vam veure per primera vegada, vam parlar en alemany. Però, com més el coneixia, més veia que l'amic Bager parlava kurd millor que moltes kurdes. El seu kurd era tan bell, i vaig adonar-me que ensenyava, llegia i escrivia en kurd a l'Acadèmia Mazlûm Doğan, a més de llegir moltes perspectives i explicacions colpidores en un kurd fluid davant de tota la classe.

Jo era més o menys conscient que els europeus tenen una alta capacitat per aprendre llengües noves. Tot i no conèixer-ne la base històrica o sociològica, vaig aprendre de primera mà que els europeus, i especialment els alemanys, simplement adquireixen llengües amb facilitat. Però una persona que ve d'un altre lloc i que ensenya als lluitadors d'aquest poble en kurd era, per a nosaltres, realment fascinant i revelador. Les vetllades entre la guerrilla són ben conegudes. Quan parlem de vetllades (en kurd, moral), ens referim al següent: cada quinze dies, cada unitat de la guerrilla organitza una vetllada per desenvolupar les pròpies capacitats culturals. En aquestes celebracions, alguns amics relaten records, d'altres reciten poemes propis o poemes de revolucionàries i socialistes reconegudes; alguns canten cançons, d'altres imiten els moviments dels companys, i, si les circumstàncies ho permeten, també hi ha tradicionalment ball, teatre o pantomima. Un revolucionari o guerriller no és només un bon combatent; com que la lluita és per crear un ésser humà nou, és abans que res una lluita cultural. Un és lluitador contra tota regressió, exclusió, injustícia i desigualtat. Per tant, és un lluitador per ser i esdevenir ell mateix. Per aquesta raó, cada guerriller hauria de posseir la precisió i la sensibilitat d'una artista. Si la vida d'un no és artística, aleshores és insuficient i errònia, i utilitza mètodes equivocats en la vida com a guerriller i queda mancada. Tal com diu Che Guevara, "L'home nou

només és possible amb la cultura desenvolupada de les revolucionàries”. Una cultura desenvolupada és amor a la llibertat i implica una actitud orgullosa i digna contra qualsevol forma d’opressió i humiliació.

Potser us pregunteu: “Per què ens expliques tot això?”. Doncs perquè, en els darrers anys, Heval Bager sempre era al davant i hi jugava un paper destacat, fins i tot abans que totes les altres, tant a les celebracions oficials com en dies especials i aniversaris, on els companys participaven amb el seu tembûr, guitarra, tambors i altres instruments. Heval Bager cantava cançons revolucionàries a les celebracions oficials —naturalment, en moltes llengües i juntament amb els altres companys— i compartia desenes de cançons seguides amb totes a les vetllades espontànies. Cada amic observava amb entusiasme l’internacionalista revolucionari que havia vingut d’un altre país. Especialment, quan cantava la cançó de Natalia, anomenada “Comandante Che Guevara”, tots els companys aplaudien i cantaven de tot cor. Una altra cançó que Heval Bager cantava sempre era “Sê Jinên Azad — Tres Dones Lliures”, de la seva amiga Delîla. Aquesta cançó quedà directament associada a Heval Bager a l’acadèmia. Una altra cançó que tothom relacionava amb ella era “Zîlan”, també de Heval Delîla. Al principi la vaig conèixer d’aquesta manera. Sens dubte, el nostre coneixement mutu no es va aturar aquí. Com més persones el coneixien, més es feien visibles el seu amor i confiança envers la gent, la seva connexió amb el socialisme i, sens dubte, el seu profund amor pel paradigma d’Abdullah Öcalan. Espero que no es malinterpreti quan dic que l’entorn en què una creix influeix i la modela. Europa és el centre de la modernitat capitalista. El seu centralisme prové sobretot del fet que no deixa cap persona tranquil·la fins que queda integrada al sistema. És una actitud tan centralista que mira des de dalt les altres persones del seu voltant. Fins al punt que, en els dies en què persones d’Àfrica eren venudes als mercats, hi havia discussions

sobre si eren éssers humans i si els seus cossos sentien dolor o no! És una modernitat tan convençuda d'ella mateixa que van ser precisament persones considerades molt humanitàries les que van permetre aquesta situació. Aquestes formes d'enfocament van fer possible que, en aquella època, Cristòfor Colom i els seus companys fessin el mateix contra les persones indígenes d'Amèrica. Alhora, aquestes empreses que privaven les persones de la seva humanitat eren legitimades per salms bíblics. Podem llegir allò que va passar en desenes d'escrits de papes i pastors. Així doncs, Europa és egocèntrica i centralista. I això és exactament el que transmet a la seva societat, o el que els és inculcat. La seva societat i les persones que en formen part fan que se sentin éssers molt especials, convertint-los així en sostenidores del colonialisme mundial i fent que guardin silenci. En resum, les europees observen des de dalt les persones d'Àfrica, d'Àsia i, per descomptat, del Pròxim Orient. Allò de què parlo no prové del bé o del mal dels éssers humans.

El sistema de la modernitat capitalista, a través del seu sistema educatiu, fa tot el possible per col·locar les persones europees en aquesta posició. L'escriptor difunt Immanuel Wallerstein no deia en va: "Tots som una mica fills de la modernitat capitalista". No és pas que tinguin la intenció d'exagerar, de menystenir altres persones o de situar-se en una posició de dominació. Tot això també és visible en les nostres unitats. Tanmateix, puc dir que no vaig veure ni un bri d'egoisme ni d'individualisme en la personalitat de Heval Bager. A l'escola, potser era el més comunitari de les seves amistats, qui més compartia, qui interactuava amb tothom, qui intentava amb tota la força a la seva disposició trobar solucions a les preocupacions de totes; en altres paraules, era un model social segons els seus propis criteris i mostrava una actitud vital profundament modesta. Si una la mirava així —si no hagués estat pels seus cabells vermells i rossos— no hauria dit mai que era un company alemany. Per això, en

el seu camí cap a les muntanyes, havia pres com a base els mètodes del Che. Quan el Che es va acomiadar de la seva mare, no fou casualitat que digués: “Una vegada més sento sota els meus talons les costelles de Rocinante. Una altra vegada, sóc en camí”. I quan deixà Cuba i partí al servei de la revolució cap a un país encara incert a l'Àfrica, va dir a Fidel, també amb raó: “Altres nacions del món reclamen els meus modestos esforços d'assistència”. Una persona que intenta oferir la seva modesta ajuda en un altre país del món ha de convertir-se primer en una sola amb els revolucionaris d'aquell lloc i amb la societat que hi viu per poder tenir èxit en el seu esforç. El problema no és el suposat endarreriment o progrés d'aquells indrets; el problema és la injustícia que hi té lloc, saber-la sentir profundament i així trobar un petit camí cap a una solució. Aquesta solució, sens dubte, només pot fer-se realitat a través de la modèstia.

L'amic Bager, tant com estava entusiasmat amb en Che, també li era una bon company. Era el tipus de persona que, per esdevenir revolucionària, primer va viatjar al país d'en Che i després a molts països de l'Amèrica Llatina. A més de l'alemany i l'anglès, també parlava castellà. La llengua és, al cap i a la fi, el punt neuràlgic de qualsevol intercanvi. Per establir una bona relació amb les persones, cal parlar-hi. I per poder parlar, cal conèixer la llengua. Heval Bager va reconèixer aquesta veritat des de molt aviat i, allà on anava, aprenia i parlava la llengua de la millor manera possible. Una característica fonamental d'un revolucionari és mantenir el contacte i l'intercanvi allà on vagi. El gran internacionalista turc i company Kemal Pîr deia: “Si no veig les cares de cent persones cada dia, no puc romandre tranquil”. Mirar les cares de cent persones significa establir connexions. Vol dir esdevenir-ne una en esperit. Vol dir sentir-se mútuament des del fons del cor. El company Bager, tant a través del seu intercanvi com de la seva unitat espiritual, es va convertir en un lluitador madur de les muntanyes en molt poc temps.

No hi ha dubte que una no es troba sempre i a tot arreu amb una company així, ni pot trobar un amic com ell quan li plagui. A vegades, el destí posa en el nostre camí un revolucionari d'un rostre angelical, tendre, amorós, sensible i atent, d'una gran intel·ligència, entregat en els seus esforços i que, per la seva actitud, encarna plenament l'ideal revolucionari.

El nostre amic Bager va ser una d'aquests revolucionaris complets i escollits. Sempre busquem personalitats, companyes i companys així, i les desitgem. Era el tipus d'amic amb qui una faria avançar pacientment les boletes del seu rosari de Tezbî fins que ell hagués dit les seves paraules. Era el tipus de persona per qui una caminaria quilòmetres per veure-la, per mirar la seva cara viva, i que, en saludar-la, l'abraçaria llargament i profundament, i li preguntaria pel seu estat des del fons del cor i amb una connexió profunda. Era una personalitat impossible d'oblidar. Tot i que ser revolucionària és una tasca col·lectiva, aquests companys romanen sempre amb nosaltres en les profunditats del cor. Si no m'equivoco, vaig impartir dues lliçons a l'escola on s'allotjava Heval Bager. Un d'ells tractava de la història del Kurdistan. Quan abordem la història del Kurdistan com una lliçó, no considerem només els kurds i el Kurdistan. Observem les forces de la modernitat democràtica, que ocupen la primera línia enfront de la modernitat capitalista estatal, violenta i autoritària. Quan, en aquest context, vam analitzar l'imperi romà esclavista, vam estudiar especialment els moviments interns cristians que es revoltaven contra aquella Roma esclavista, així com els moviments dels pobles germànics i del Nord que, per no convertir-se en esclaus, avançaven cap a Roma, onada rere onada, i hi prenen la seva revenja. També vam tractar els moviments dels teutons, els alamans i, sens dubte, els gals, les normandes i tots els pobles que van resistir el domini esclavista de Roma. Quan abordem aquests moviments i els valorem, intentem entendre'n el caràcter. Intentem

comprendre i reconèixer l'herència d'aquelles que no van ser esclavitzades. D'aquestes anàlisis n'extraïem les lliçons que ens són necessàries. Per això, aprofundir en el paper d'aquests moviments és tan important per a nosaltres. D'una banda, reconeixem els germànics-alemanys que no es rendeixen ni s'agenollen, i de l'altra, els germànics-alemanys que són arbitràriament simplistes, tossuts, estrets de mires, irats i que no reconeixen ningú més que ells mateixos. És així com abordem aquestes qüestions i les discutim. En aquestes discussions, vam acompanyar l'amic Bager fins a les profunditats de la història alemanya i li vam fer moltes preguntes. El més impressionant és que, visquem on visquem al món, si és en un indret on els pobles tribals han existit d'una manera molt marcada, ens assemblem mútuament. Quan Heval Bager es va aixecar i va explicar una mica sobre si mateix i una mica sobre les tribus germàniques, tota l'acadèmia va quedar impressionada en veure fins a quin punt les persones germàniques i kurdes, i per tant també els germànics i àrabs, els germànics i perses, i altres pobles amb tradicions tribals en diverses parts del món, s'assemblen entre ells. Si alguna cosa ha canviat, sobretot en els darrers dos-cents anys, ha estat a causa del monstre anomenat estat-nació, del racisme, del fonamentalisme, del sexisme i de les ideologies positivistes que divideixen els pobles i els converteixen en enemics. Com més conscients en som, més abracem la vida comunal i natural, i més desenvolupem la nostra utopia en la lluita contra el racisme i contra totes les malalties que ha escampat l'estat-nació.

Quan connectem totes aquestes realitats, veiem en Che aixecant-se en una part del món i emprenent el camí cap a l'Àfrica per portar-hi la revolució. Igualment, el company Bager arriba des d'una part de la terra fins a una altra, fins a un altre país, per prendre part en les files de la revolució per la llibertat d'un poble amb l'esperit combatiu del seu propi. D'aquesta manera, vam debatre amb l'amic Bager

en moltes lliçons. Ell preguntava i els amics responien; els amics preguntaven i ell responia. ¿És que ser revolucionària no consisteix precisament a completar-nos mútuament? Si ser revolucionària és completar-se els uns als altres, llavors l'amic Bager va donar a els seus amics tot el que podia donar, i els amics li van donar allò que calia per enriquir la col·lectivitat.

Com més vàiem el procés d'aprofundiment interior de l'amic, més ens duïen les discussions a molts indrets del món. Aviat va quedar clar que l'amic Bager havia triat deliberadament venir a les muntanyes del Kurdistan. Així vaig comprendre, a través seu, el gran interès amb què s'acull el paradigma d'Abdullah Öcalan, primer a Europa i també en molts altres llocs del món. Des dels anys noranta fins avui, ell enumerava una per una les noves recerques i camins que havien anat sorgint arreu. Realment, com més explicava, més s'eixamplava el meu horitzó i el de totes les companyes. Quan una descobreix que comparteix els mateixos sentiments i pensaments amb companys d'un altre lloc del món i que viu amb el mateix esperit, s'expandeix el cor i s'eixampla l'horitzó de cadascuna. És clar que fem recerques i estudis, especialment amb molts companys alemanys que he conegut i amb qui he debatut, així com amb moltes internacionalistes. Però puc dir clarament que amb qui més he discutit el paradigma d'Abdullah Öcalan ha estat amb Heval Bager. El procés formatiu arribava a la seva fi. Abans d'acabar l'educació, tenim les plataformes. Les nostres plataformes són el punt neuràlgic de la consciència i la transformació de cadascuna de nosaltres. La crítica dels amics cap a nosaltres i la nostra autocrítica cap a ells —entenem la vida com una vida digna de ser criticada, i la corregim. Les plataformes són la nostra forma d'acció per fer-ho. L'arma més efectiva dels lluitadors per la llibertat és la crítica i l'autocrítica. L'objectiu fonamental d'aquestes plataformes és reconèixer en nosaltres mateixos aquelles característiques que no corresponen a la

modernitat democràtica, i superar-les mitjançant la crítica i l'autocrítica. També va tenir lloc la plataforma de Heval Bager. En aquesta plataforma va quedar clar fins a quin punt els amics apreciaven i respectaven Heval Bager.

No hi ha cap dubte que és la persona revolucionària mateixa qui crea el respecte que la distingeix. El que fonamentava el respecte que se li mostrava era la seva personalitat socialista i lleial. Potser us sorprendrà especialment, però vull repetir-ho. La realitat que nosaltres, lluitadors per la llibertat, defensem en el grau més alt és que cadascuna porti a la lluita revolucionària amb el seu propi camí i el seu propi color. Volem que tothom hi contribueixi amb el seu color i la seva cultura: qui provingui de la societat àrab, amb el color de les persones àrabs; qui provingui de la societat turca, amb el color de les persones turques; una persona armènia amb el color de la societat armènia; una persona suryoie amb el color de la societat suryoie. Igualment, una persona alevita, yazidita o d'una altra fe participa amb els colors de la seva comunitat. Qui no participa en la lluita amb el seu propi color no pot desenvolupar tot el seu potencial. Qui imita algú o unes altres no pot arribar a prendre consciència de si mateixa. Heval Bager tenia una actitud madura i conscient en la seva vida, en el seu enfocament, en la seva llengua, en les seves cançons i en les relacions amb les seves companyes. A les plataformes, la seva actitud exemplar es va convertir en una crítica real per a aquells amics que no havien escrit el seu informe en kurd. Al mateix temps, reflexionava profundament sobre la realitat de la societat alemanya, perquè cada herba i cada flor floreix en les seves pròpies arrels. Així, una company alemany no ha de convertir-se en kurd; per entendre el poble kurd, un acostament empàtic és, sens dubte, necessari —i això és exactament el que feia ell. Heval Bager era una amic així. Estava tan unit a l'ésser guerriller i revolucionari que els seus amics l'admiraven.

Al final de la unitat formativa, el grup de música Amara va venir a les celebracions de l'Acadèmia Mazlûm Doğan del partit. Heval Bager va cantar desenes de cançons en diverses llengües amb el grup i va inspirar tots els seus companys. Com a amic que havia crescut a Alemanya, li vaig demanar que cantés la cançó "Roter Wedding", i ell ho va fer amb una gran alegria. Després de molts anys, sentir la cançó revolucionària alemanya "Roter Wedding" en la veu de Heval Bager em va omplir d'alegria i motivació. Gairebé tots els companys coneixien les habilitats de Heval Bager. Entre molts talents, tocava molt bé la guitarra i el violí, i tots els participants de l'escola ho havien vist i ho sabien.

L'amic Bager no només tocava la guitarra i el violí, sinó que també cantava cançons molt belles. Hi va haver moltes discussions i es va crear un comitè cultural per compondre cançons en moltes llengües diferents. L'objectiu principal era escriure i cantar cançons en diverses llengües sobre les grans comandants i revolucionàries Erdal (Engîn Sîncer), Atakan (Suleyman Çoban) i Egîd (Mahsûm Korkmaz). Durant tot un hivern, volien crear cançons conjuntament amb el grup musical Awazên Çiya per immortalitzar aquests companys, com Che Guevara va esdevenir immortal amb la seva cançó. Amb aquest objectiu, Heval Bager també va ser enviat a treballar un temps en l'àmbit cultural. Quan era en aquesta feina cultural, ens trobàvem de tant en tant, però més que veure'ns, ens escrivíem. Com que feia anàlisis ideològiques molt profundes, m'enviava alguns textos perquè jo els compartís. Jo també li havia suggerit que escrivís textos sobre el paradigma. Ell em demanava materials i fonts sobre les relacions germano-turques i germano-kurdes per investigar-les. Jo recollia el material, el demanava als arxius, el compilava i l'hi enviava.

En un moment en què estàvem plens d'expectativa per la guerrilla del Kurdistan i pel paradigma de la Modernitat Democràtica —per la seva aprofundiment, expansió i, en aquest sentit, la seva nova creació en termes culturals i artístics—, els avions de l'estat turc feixista van atacar les zones de defensa de Medya el 14 de desembre de 2018, i vam rebre la trista notícia que ell havia caigut. És just dir que tots els companys que coneixien Heval Bager van quedar destrossats. Les paraules se'ls havien assecat a la boca.

La duresa dels hiverns al Kurdistan és ben coneguda. En aquell mes d'hivern intens, els amics van aixecar el cos de Heval Bager del lloc on havia caigut i el van portar al cementiri dels màrtirs amb una cerimònia commemorativa impressionant. Jo era present quan el seu cos va ser enterrat al cementiri. Cap company podia pronunciar ni una sola paraula, però les llàgrimes als seus ulls no s'aturaven. Gairebé tots els companys que la van enterrar el coneixien personalment. La major ràbia dels companys era que un amic arribada d'una altra part del món, que havia revifat el camí i la manera de viure de Che per lluitar per la revolució al Kurdistan, hagués fet el seu darrer viatge entre nosaltres. Els lluitadors que s'uneixen a la revolució saben que, un cop fan aquest pas, la revolució i l'ésser revolucionària tenen un preu. Aquells que creuen que un altre món és possible saben, sens dubte, que això no succeirà sense sacrificis. Per això, desenes de milers d'ànimes belles ja s'han dedicat a la revolució en la lluita per la llibertat del Kurdistan. L'actitud de tot revolucionari que s'ha encarat cap a les muntanyes i cap a la guerrilla sempre resta oculta en aquestes paraules del Che, en el sentiment: "Allà on la mort ens sorprengui, que sigui benvinguda si el nostre crit de combat ha arribat a almenys una orella receptiva, si una altra mà s'estén per prendre les nostres armes i si altres persones avancen per unir-se al nostre cant fúnebre amb el repic de les metralladores i amb nous crits de lluita i victòria". Per molt que en siguem conscients, el nostre cor no deixa anar ni

accepta que una company de l'altra punta del món vingues a lluitar colze a colze amb nosaltres a la nostra terra per la revolució del Kurdistan, esdevingues un pont de la revolució, fos arrabassada d'entre nosaltres i hagués de marxar. Això no ho acceptem mai. Amb les paraules d'Emma Goldman, "Fins que els somnis no siguin més que un raïm sota la llum del sol", nosaltres, en la personalitat de Heval Bager, continuarem la nostra lluita al nivell més alt fins aconseguir fer realitat els somnis, les utopies i els objectius de tots els revolucionaris per la llibertat. Les nostres paraules per a la vida, la nostra recerca en la vida i el nostre criteri de vida, sempre i a cada pas:

Hasta la victoria siempre!

An Sosyalîzm an Sosyalîzm! O socialisme o socialisme!

Jiyan an dê azad be yan azad be!

La vida serà lliure sí o sí!

Şehîd Qasim Engîn (Ismail Nazlikul) va ser el Comitè Central del PKK. Va morir en un atac aeri selectiu contra zones guerrilleres a la regió de Bradost, al Kurdistan del Sud, el 27 de maig de 2020. Era un representant d'un esperit juvenil revolucionari i un dels creadors del nou internacionalisme. Amb el seu enfocament pràctic i obert, va establir les bases de la pràctica internacionalista actual ja a la dècada de 1980 i va fer una contribució inavaluable a la difusió de la revolució. Com a part de la seva tasca revolucionària, va organitzar la societat kurda a la diàspora i va assumir responsabilitats importants, especialment en l'àmbit juvenil, cultural i diplomàtic. A Alemanya, també va tenir un paper destacat en la creació i distribució de la revista 'Kurdistan Report', fent així una gran contribució a la conscienciació sobre la lluita per la llibertat i l'emergència del moviment solidari.

UNA NOVA VIDA, UNA VIDA QUE ASPIRA A LA LLIBERTAT

En un vídeo gravat el 2017/2018 durant un curs d'entrenament a les muntanyes, Şehîd Bager parla dels seus orígens, de la seva recerca de la llibertat i de les seves reflexions.

Em dic Bager Nûjiyan, abans em deia Xelîl Viyan. El meu cognom és Michael Panser. Vaig néixer l'1 de setembre de 1988 a la ciutat de Potsdam, a l'est d'Alemanya. La meua família són persones que estimen el seu país i la seva societat, i en aquell moment estaven compromeses amb el paradigma del socialisme real. Elles son persones arrelades als principis de solidaritat, amb una forta connexió emocional amb aquests. Amb el col·lapse del socialisme real, van passar, naturalment, per una crisi, però hi mantenen el seu compromís i es mantenen fidels als valors i a l'ètica socialista. Crec que això també és una base per a la meua recerca de la veritat de la revolució. A la jove edat d'uns 14 anys, vaig tenir un paper actiu a l'esquerra i vaig començar la meua recerca. El fet que més tard em familiaritzés amb el PKK i la filosofia d'Abdullah Öcalan també s'arrela, sens dubte, en aquesta etapa. Vaig participar en tasques antifeixistes i d'esquerres a Alemanya. Vaig adquirir molta experiència, però va quedar clar que aquestes experiències no eren suficients per a la meua recerca. El marc d'una vida liberal, atrapada en les limitacions del sistema capitalista, està molt allunyat de la realitat de la revolució. Això em va portar a un trencament i a una recerca més profunda. El 2011/2012 vaig conèixer els primers Hevals, sobretot a través del moviment juvenil i de dones. Al principi, aquesta trobada no estava relacionada amb la pràctica, la societat o la realitat al Kurdistan, sinó que vaig conèixer per primer cop la

filosofia d'Abdullah Öcalan. I aquesta va ser la meua recerca: quins eren els punts febles de la recerca revolucionària que havíem emprès? Amb la nostra recerca teòrica i filosòfica, volíem trobar i desenvolupar una ideologia d'alliberament. En el context de la societat europea, això, és clar, s'associava a grans dificultats. Al llarg d'aquesta recerca, el camí cap al Kurdistan es va obrir de manera natural. Vam conèixer la filosofia d'Abdullah Öcalan, vam llegir i estudiar els seus llibres traduïts. Durant aquest temps, vam entendre algunes coses: allò que busquem a Europa és allò que roman amagat -més enllà de la civilització occidental i la modernitat capitalista- aquí, a l'Orient Mitjà, la història del qual s'ha perdut. Aquests assoliments revolucionaris ara es tornen a desenvolupar aquí i ofereixen noves respostes. Al mateix temps que el socialisme real es va enfonsar a la nostra part del món, es va obrir el camí per a una nova realitat revolucionària al Kurdistan. Ens en vam adonar en la nostra recerca. Vam establir contactes i vam trobar el camí cap al Kurdistan.

Hem anat comprenent lentament una cosa: el problema europeu està vinculat a la solució de la modernitat capitalista, a l'estil de vida capitalista. Alemanya té un paper capdavanter en l'aplicació del sistema capitalista d'explotació, i n'hem de ser conscients. També hem reconegut que sense una perspectiva internacionalista, una perspectiva revolucionària que superi les fronteres tancades, no és possible cap solució a aquest problema. En aquesta línia, poc a poc vam aprendre sobre la revolució al Kurdistan, i durant aquest temps vaig començar a considerar seriosament unir-me a la revolució. Des del 2012, hem continuat aprofundint els nostres pensaments, educant-nos i esforçant-nos per construir un moviment basat en els valors del paradigma que era l'objecte de les nostres discussions. Les experiències i febleses que van sorgir durant aquesta fase ens van fer adonar d'una cosa: que no funciona participar en la revolució a mitges. Va ser

durant aquest temps que vaig prendre la meva decisió. Ser un veritable revolucionari ha de significar pensar de manera holística. Un revolucionari ha de ser contemporani i trencar amb el pensament tancat de l'eurocentrisme i les perspectives que ofereix l'anomenada modernitat. Altrament, és impossible tenir èxit.

Vaig arribar a aquesta conclusió a través de l'estudi ideològic, i vaig entendre que unir-me al Partit dels Treballadors del Kurdistan em permetria fer el que considero necessari: construir el poder revolucionari. Me'n vaig adonar. També vaig entendre que una revolució contemporània no pot tenir cap límit. Això seria impossible; la revolució no funciona així. La revolució a Europa comença amb la revolució al Kurdistan. Aquesta connexió existeix definitivament. Al cap i a la fi, el paradigma que manté el seu domini a Europa d'una manera tancada i crua, imposant un estil de vida liberal a la societat i fent de l'explotació la base absoluta del seu ordre social, és precisament el paradigma que avui dia duu a terme els greus atacs contra el Kurdistan. Ens vam adonar que, abans que res, havíem de guanyar experiència en la pràctica revolucionària. D'aquesta manera, em vaig dedicar plenament a la revolució. Inicialment, vaig participar en la pràctica internacionalista, no només per conèixer el pensament d'Abdullah Öcalan i el nou paradigma a Europa, sinó més aviat per obtenir una millor comprensió de la modernitat capitalista, que s'imposa a la societat com la forma definitiva de mentalitat d'home dominant a la societat. Amb aquesta finalitat, vam dur a terme investigacions i també vam desenvolupar una determinada pràctica. Així és com vaig arribar al Kurdistan. Al cor de la revolució hi ha un canvi revolucionari en la consciència. Aquesta és la tasca fonamental de les acadèmies. Aquella que abans no es podia pensar a la societat, perquè especialment en el centre capitalista d'Europa, el pensament està molt dividit i és incoherent i, per tant, no permet l'aparició d'una nova consciència. D'aquesta manera no hi ha una cerca en el

sentit ampli d'un nou paradigma. No pot sorgir cap nova filosofia que prengui la vida mateixa com a base i vulgui implementar un socialisme real. Parlem de la defensa de la socialitat, de l'amor a la societat. És clar que l'amor a la societat no és possible en una societat explotada.

M'ha quedat clar que aquells que estan en una recerca revolucionària han d'anar molt lluny en la seva cerca. Han d'insistir constantment fins arribar a l'essència. Si volem crear una nova implementació de la vida socialista, hem d'anar on la llibertat s'ha realitzat més plenament. Les muntanyes del Kurdistan són un lloc extraordinari. Ofereixen l'oportunitat d'experimentar-se a un mateix en la pràctica. Permeten reconèixer què significa mostrar compromís i esforçar-se; i permeten entendre el significat d'aquest esforç de nou. Fins a quin punt són profundes les empremtes que el sistema deixa en les nostres ments? En la vida comunitària, tal com es viu a les muntanyes, tots els problemes i mancances creats per la mentalitat dominant es fan clars en la nostra consciència. Una comunitat de vida comunitària, un entorn revolucionari basat en la voluntat comuna per promoure la humanitat i alliberar les personalitats individuals de les limitacions dels patrons de comportament autoritaris. Aquesta oportunitat s'ha creat de debò aquí. El sistema autoritari no pot simplement atacar aquest fonament que s'ha assentat. És clar que hi ha atacs militars, però en la lluita contra les conseqüències ideològiques i psicològiques de la mentalitat autoritària, podem crear aquí una nova consciència mitjançant un esforç i un treball seriosos. Aquesta va ser la raó per la qual vaig venir aquí a suggeriment propi a l'Acadèmia. Per molt que pogués assolir un desenvolupament del meu pensament en la pràctica, calia anar a aquest especial lloc. Després de tot, l'Acadèmia crea un entorn on es fa una feina intensiva i concreta per prendre consciència de les pròpies maneres de pensar dominants i, alhora, de les alternatives a aquestes. Això es duu a terme en un entorn caracteritzat per

la vida comunitària, el treball comunitari i l'intercanvi entre persones; hi ha de tot, des de valors compartits a suport mutu. La veritable amistat es mostra més clara viscuda a les acadèmies. Ens analitzem mútuament de molt a prop per veure quins vestigis del sistema explotador són evidents en el comportament d'un amic. No es tracta de separar l'individu de la comunitat ni tampoc que un individu s'hagi d'adaptar a les característiques del grup. Si poso la mirada en la meua experiència en el moviment d'esquerrres, puc dir que no vam ser capaços de resoldre aquesta contradicció. Trobar l'equilibri adequat entre la persona individual que lluita una batalla interior i el seu entorn, de manera que es reforcin i es construeixin mútuament. Reconèixer un amic tal com és ara i voler protegir-lo no pot ser tot –perquè tothom en aquesta societat ens ha ensenyat a comportar-nos de manera dominant. Què significa la veritable amistat que volem viure i crear aquí? No acceptem un amic pel que s'ha convertit i com es presenta davant nostre, sinó segons els seus objectius i el seu potencial. El nostre enfocament és desenvolupar cada amic segons els seus punts forts. En aquest sentit, ens critiquem mútuament i ens esforcem per trobar mètodes de desenvolupament personal. Aquest és el motiu pel qual vaig venir a l'Acadèmia, i és una lluita interior molt intensa. Mitjançant aquests esforços, creem els fonaments d'aquesta vida.

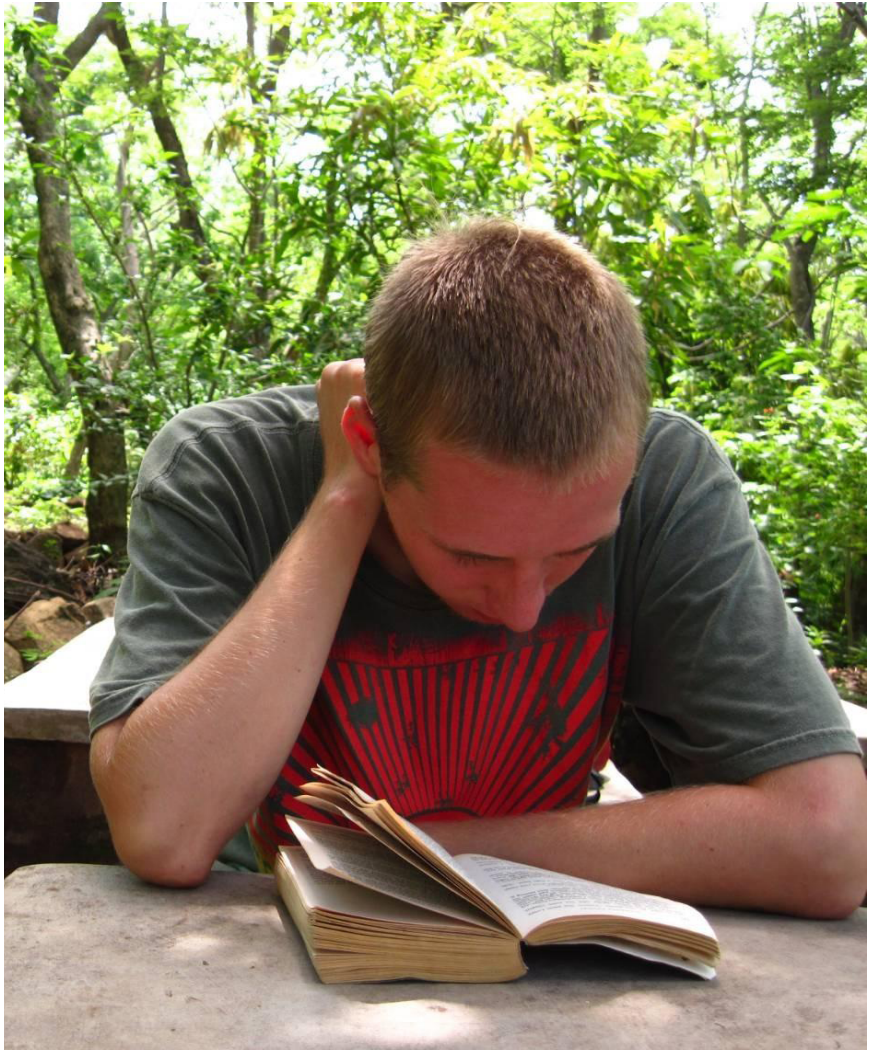
Perquè som conscients que el socialisme que volem crear – és a dir, una vida nova, una vida que aspira a la llibertat, una vida igualitària que entén els éssers humans mateixos com a valuosos, que reconeix el valor dels assoliments socials i pren com a base el potencial de la societat mateixa, així com la saviesa i les lluites que s'han lliurat. Si volem construir els nostres somnis i utopies, per on hem de començar? Per les nostres pròpies personalitats. Abdullah Öcalan subratlla especialment els efectes del patriarcat. La seva anàlisi es pot aplicar a tota la civilització hegemònica quan diu: "si no es supera la masculinitat patriarcal interior, el socialisme

sempre romandrà incomplet". Un socialisme que no va a la substància, és a dir, que no comença en el mateix ésser humà i no crea personalitats noves, personalitats lliures, no pot portar a nous assoliments. D'aquesta manera nosaltres avaluem el socialisme del passat, els intents històrics que s'han fet i les seves mancances, d'aquesta manera. Es va desenvolupar una societat combativa i un esperit pioner, però no es va abordar l'arrel del problema: què és un ésser humà lliure? Aquesta és la qüestió fonamental. Quins són els efectes de Dominació dins dels mateixos éssers humans? Aquest és el problema fonamental. Com que no es van abordar aquestes qüestions, el sistema es va repetir. No hi va haver cap desviament del pensament dominador. Tot i que tants van donar la seva vida en aquesta lluita, es van fer grans esforços i es va vessar tanta sang i suor, aquests intents potser no van fracassar del tot però, sens dubte, no van aconseguir els resultats desitjats. Ho hem de reconèixer.

La vida a l'Acadèmia és un esforç per alliberar-se. La revolució no és quelcom que succeeixi d'una sola vegada. No és ni una única insurrecció ni una victòria militar. Això no és possible. La revolució és un estat continu que comença amb un pas, amb una decisió: la decisió de participar en la revolució i de trencar amb el sistema dominant; la presa de consciència que la vida que se'ns obliga a viure en aquest sistema és errònia i que cal construir quelcom nou. Potser la revolució comença en cada persona amb una insurrecció, però és en si mateixa un estat durador. Si no es converteix en un procés que s'adapti a les circumstàncies presents i futures, aleshores no és una revolució. És una insurrecció o una revolta, però no una revolució. Això sovint s'ha malentès històricament i s'ha convertit en un obstacle. Estem construint els nostres fonaments sobre aquest coneixement. La nostra participació futura també depèn d'això i no es pot predir. El camí de la revolució no es pot planificar ni implementar segons un plànol. La història ha

demostrat que això és impossible. Per tant, els preparatius que fem aquí consisteixen a construir una personalitat militant. Què significa tenir una personalitat militant? Hem d'estar preparats per a qualsevol cosa, com exigeix la fase actual. D'aquesta manera, creem pensament holístic, el mètode que emprem per comprendre la situació actual, la importància històrica d'aquesta situació, els perills de la situació en què ens trobem i també el seu potencial.

Si vivim i entenem les coses d'aquesta manera, aleshores no importa gaire on anem: en quin país treballem, en quina part del Kurdistan, o si anem a un altre continent. En la pràctica, és clar que hi ha diferències, però el que importa és el conjunt. Per entendre correctament les nostres idees, per desenvolupar més la nostra organització, per trobar el llenguatge adequat, la forma correcta de comunicació i crítica –i en aquest sentit, per organitzar correctament les nostres vides–. Si apliquem bé aquestes coses i ens esforcem per una bona pràctica, si valorem el valor dels nostres esforços i també entenem correctament els esforços dels nostres amics, aleshores podem comportar-nos en conseqüència. En particular, la importància dels esforços i la dedicació d'aquells que han caigut, que han donat la seva vida en aquesta lluita –si entenem tots aquests punts correctament, aleshores, creant una unitat de pensament, sentiment i acció, podem crear militants que puguin dur a terme tot el que sigui necessari. Això, de fet, s'ha demostrat en el desenvolupament d'aquesta revolució, oi? Una persona que té clares les seves conviccions i els seus sentiments i desitjos estan veritablement connectats amb la recerca de la llibertat i la lluita justa per revelar la veritat pot aconseguir qualsevol cosa! Hi ha exemples en el nostre moviment i desenes de milers d'exemples en altres revolucions anteriors, de com actuen els revolucionaris, quins esforços fan i com participen. És tant el nostre objectiu com el nostre deure defensar això i actuar en conseqüència. Això és tot el que puc dir sobre la qüestió. Us desitjo a tots molt d'èxit!

CORREU ELECTRÒNIC PER A DOS AMICS

Maig de 2016, Rojava

[...]

Espero que estiguen bé. Finalment tinc una mica de temps per escriure-us unes paraules des d'aquí sobre com ens ha anat i què en podria sortir. Ara mateix sóc a l'hospital (un de veritablement socialista, on els metges ballen abans de la cirurgia), però només sóc aquí com a acompanyant i traductor. Un amic que ens visita actualment al centre internacionalista té una intoxicació per aigua moderada o una deshidratació aguda o alguna cosa similar i s'ha de quedar aquí a passar la nit. Això té l'efecte secundari positiu de donar-me una mica de temps per posar en ordre els meus pensaments i reflexions. Bé, intentaré fer un petit informe sobre la nostra perspectiva aquí, perquè vosaltres i els vostres companys pugueu tenir una mica més de claredat i, potser, trobeu connexions amb la vostra situació i consideracions sobre les quals pugueu construir.

Des que som aquí, hem parlat amb molts amics del moviment sobre la seva avaluació del que entenen per internacionalisme revolucionari, com valoren el nostre enfocament i què consideren útil, tant aquí com per a una organització futura a Europa. En el transcurs d'aquestes discussions, hem establert gradualment contactes amb amics que donen suport a la nostra perspectiva: com sabeu, des de fa diversos anys hem estat perseguint la l'objectiu d'obrir una perspectiva revolucionària per a Europa. Per a mi, aquest procés va començar el 2011 quan vaig deixar la universitat i les preguntes sobre la perspectiva es van

connectar amb altres amics. Aquest procés s'ha anat aprofundint des de llavors, ha arribat fins al Kurdistan i ara podem articular clarament el que volem i el que creiem que necessitem: una organització revolucionària per a Europa capaç de prendre la iniciativa, muntar una defensa sostenible i permetre l'establiment d'una autonomia sobre una base social àmplia. Això també significa trobar claredat i maneres d'afrontar els elements feixistes de la societat, que actualment estan a l'ofensiva, i centrar-se en aquells que estan oberts al canvi. Sens dubte, no són les masses, però basant-nos en l'experiència limitada que hem adquirit fins ara, n'hi ha més del que sovint creiem quan intentem trobar-los. Diria que finalment s'ha establert una claredat que abans no érem capaços d'expressar amb la mateixa determinació i convicció. Ens ha anat quedant cada cop més clar que les estructures i els mitjans arrelats de l'esquerra alemanya i europea tenen actualment moltes dificultats per desenvolupar una militància real des de dins. Amb això vull dir prendre decisions profundes, triar la incertesa de la lluita revolucionària. És clar que hi ha molts amics amb la voluntat, el sentiment adequat i la claredat que no hi ha gaire cosa a perdre. Però hem de reconèixer clarament que, especialment amb tot el caos a Europa, l'agressió feixista, la mobilització i l'aïllament neoliberals, la repressió i les limitacions, encara no ha pogut sorgir cap despertar positiu, decidit i col·lectiu.

Diria que les línies crucials d'organització revolucionària no connecten: hi ha cercles d'amics segurs i sòlids que es poden sostenir i donar-se suport els uns als altres. Ho veig sobretot en els petits cercles anarquistes, que dominen els cercles d'esquerrers a l'Est i en altres llocs. Hi ha organitzacions que, amb tot el seu radicalisme, estan profundament arrelades en el l'esquerra acadèmica i els grans grups socialistes institucionalitzats poden pronunciar se a favor de capgirar l' statu quo. No obstant això, la primera no es pot comprometre del tot a abordar els problemes socials

més amplis sense soscavar la seva pròpia confiança, i els segons no poden participar en accions militants tret que prenguin com a punt de partida les situacions individuals, específiques i les incerteses dels seus camarades organitzats.

Què ens diu això? Que els cercles d'esquerres tenen un problema fonamental per negociar entre l'individu i el col·lectiu, per construir col·lectius i formes de vida comunitària a partir d'individus aïllats. En essència, planteja precisament el problema que va fer que els experiments socialistes passats fossin tan traumàtics: la creació d'un nou ésser humà, que és una part apoderada d'una societat lliure, ha desfermat pràctiques esgarrifoses, traient conclusions completament poc ètiques de la percepció que els éssers humans són quelcom que només emergeix en el procés de liberació. El capitalisme i el domini patriarcal han fet a tothom tan feble que, en la nostra situació actual, som incapaços de viure unes vides emancipades de manera natural. Crec que hem de recuperar aquest projecte de crear l'ésser humà socialista, tot i que no en el sentit antic del treballador fort i heroic. Crec que hem d'imaginar una personalitat lliure més com un amic que pugui actuar amb apoderament, que sigui conscient de la seva connexió amb la història i la societat en cada situació. Sobretot, significa tenir claredat sobre els valors que rauen a la pròpia vida i accions i ser capaç d'actuar racionalment i estratègicament sobre aquesta base. Per a mi, això significa una forma de militància ètico-política. Enfrontar-se a la pròpia postura ètica és una cosa que aquí, en el moviment kurd ve abans, i diria que aquest va ser probablement el punt crucial que faltava als moviments anteriors. Quan hi ha dubtes, defensar el valor de la vida i l'amistat no és una decisió racional, i és més important que qualsevol consideració estratègica. Bé, crec que no cal gaire per començar. En qualsevol cas, cal una certa dosi de bogeria, una irracionalitat que també és inherent a l'amistat incondicional: no podem esperar poder

deduir racionalment allò que és simplement inconcebible en aquesta societat. Ser revolucionari implica necessàriament topar amb el caos, acceptar el no-res i la possibilitat de la catàstrofe, i avançar cap al desconegut. Significa treure confiança únicament de la pròpia força i de l'aliança dels lluitadors per la llibertat. Crec que per això és tan difícil ser un revolucionari a Europa en aquests moments. Hem d'entendre la psicologia del liberalisme i del capitalisme i com han desenvolupat encara més el domini patriarcal: el capitalisme pretén destruir el valor que la gent es té a si mateixa, enverinar la seva autoestima i vincular-la a valors liberals. Només ets acceptat si consumeixes, estudies, tens perspectives al mercat laboral, no ets pobre, acceptes la teva posició social, respectes l'autoritat, segueixes el codi de l'escena i et conformes a la norma. L'esclavitud de l'Oest és l'autoassimilació: no que et diguin que hauries de ser diferent, sinó voler ser diferent de qui ets realment tot el temps, en lloc de desenvolupar una voluntat que tingui a veure amb el que podries fer i el tipus de món que vols.

Enmig de tot això, creixen els dubtes sobre la pròpia perspectiva (què està per venir?) i la pròpia situació (en realitat, no ho estem fent tan malament, o no prou malament, o hem de continuar reflexionant sobre teories sobre com ens va, o explícitament independentment de com ens va a nosaltres, o no cal, no hi ha connexió, no hi ha cap preocupació que li calgui significat). Quan les discussions sobre la pròpia vida i el futur compartit s'acaben i tothom només confirma com de dolent és el món, com de grans són ells, com d'estúpids són els altres, com d'esperançadora és la situació, llavors el sistema ha guanyat, perquè ja no hi ha cap poder per actuar, cap aliança possible per lluitar per una sortida. Bé, crec que hem trobat una aliança, una que va originar-se amb uns amics que, per la raó que sigui, van ser capaços de treure tant de confiança dels seus encontres que es van poder donar la seva paraula per lluitar junts fins al final i venjar-se de la violència que sotmet les societats

i no ens deixa descansar. Un amic ho va expressar molt adientment quan va suggerir que només cal connectar tres punts: dignitat, venjança i llibertat. Ens hauríem de preguntar què entenem per la nostra dignitat, quina mena de vida considerem digna per a les nostres famílies i amics, per a la nostra societat; a partir d'aquí, hem de reconèixer allò que pretén negar-nos aquesta dignitat i venjar-nos-en. La nostra venjança hauria d'estar lligada a la nostra situació de indignitat i, en última instància, dirigida al tercer valor, la llibertat, per tal de fer-la possible de nou. Bé, vaig trobar la idea molt senzilla i clara, i crec que va molt en la línia.

Bàsicament, és també el que diuen la gent ratpenat¹, que van deixar créixer la seva digna ràbia i van portar foc de les muntanyes a les ciutats. És fàcil veure com les maneres de vida convencionals minven aquests valors a través de la capitalista forma de societat i els seus marcs patriarcals que ja no tenen lloc. És indigne fer una feina que no té sentit per a nosaltres; és indigne acceptar-ho tot sense pensar en buscar una resposta adequada i radical; és indigne no tenir una idea clara de la llibertat. Crec que això també descriu, d'alguna manera, el que s'expressa en el procés de conscienciació i organització. Jo, nosaltres, hem aprofundit encara més aquesta claredat en el nostre intercanvi amb el moviment d'aquí i ara podem traçar el camí que ens ha portat fins aquest punt. I aquest porta a l'altre punt: la perspectiva internacionalista. Crec que hauríem fracassat molt aviat, hauríem perdut el rumb, hauríem caigut en la resignació o ens hauríem barallat si no hagués estat per la connexió amb els nostres amics a Mesopotàmia. Hi ha alguna cosa poc clara i mística en això, i ara crec que això és necessari: el coneixement que hi ha alguna cosa més gran que encara no és tangible ni comprensible, però que demostra que els dubtes són adequats i que, sobretot, haurien de ser un impuls per continuar buscant i no per

1 - Es refereix a la imatge zapatista de la gent ratpenat, que apareix en algunes de les històries del Subcomandant Marcos.

prendre judicis dogmàtics. Un buit utòpic. Com més aprenc a entendre, tros a tros, els secrets que donen vida al moviment aquí, més clar em queda el nostre possible paper, les nostres fortaleeses i les febleses contra les quals hem de lluitar. L'Apo va dir una vegada que, en el nostre temps, Europa està saturada i llisca cap a la inactivitat pel que fa als veritables esdeveniments històrics, que necessita una força externa per desencadenar-hi una nova revolució. Aquesta força no ha de ser una invasió exterior; n'hi ha prou amb una connexió amb noves idees d'alliberament que s'infiltrin des d'altres lluites. L'Orient Mitjà ha lluitat durant tant de temps amb problemes irresolts, tant externs com interns, que s'han anat ajornant contínuament, que estaven destinats a crear contradiccions, que ara s'estan descarregant positivament en l'esclat de la revolució al Kurdistan i una lluita per una nova alternativa.

Gràcies a la feina prudent del nucli ideològic del PKK, el moviment de dones i Rêber Apo², aquest despertar és molt profund i constructiu. I com que es basa en valors socials profunds i s'està impulsant estratègicament, pot transcendir el marc nacional i remodelar tot l'Orient Pròxim. Això no és hipotètic; ja està passant a gran escala: a Síria, cada vegada més sectors de la societat s'uneixen al projecte de la Federació del Nord de Síria Rojava, que es va proclamar poc abans del Newroz; a Turquia, es va proclamar l'aliança antifeixista del 20 de març de totes les forces contra el feixisme de l'AKP; a l'Iran, s'estan duent a terme converses amb altres forces d'esquerreres i s'està establint el sistema de consells. Creiem que l'aixecament al Kurdistan és el banc de proves on podem reunir l'energia decisiva que portem dins per despertar Europa amb les idees i tècniques desenvolupades aquí i mostrar una via

2 - Es refereix a Abdullah Öcalan. Rêber significa "el qui obre el camí" i Apo (en anglès: "oncle", abreviatura de Abdullah) és un sobrenom respectuós. El nom se li va donar per honorar el seu lideratge ideològic i polític del poble kurd.

de sortida de l'hostilitat, l'autoritarisme, l'aïllacionisme i el feixisme. La qüestió és a quin nivell es pot lluitar per una alternativa per a Europa. Crec que és perillós voler procedir a nivell nacional, que és el que necessàriament passarà si donem més pes al moviment a Alemanya que a la nostra solidaritat amb les lluites d'altres parts d'Europa, l'Orient Mitjà i altres llocs. És clar que és la nostra responsabilitat i deure trobar alguna forma de venjança per la violència desfermada per la història de dominació alemanya. Però actualment, pocs amics estan disposats a construir un moviment revolucionari a Alemanya, perquè els traumes històrics pesen massa: el trauma del colonialisme, ara un record llunyà, del règim nacionalsocialista, la derrota de la revolta de 1968, la RAF i els autònoms (aquells que encara existeixen, però que sovint ja no representen una força de canvi, sinó que com a màxim construeixen defenses pràctiques i mantenen les seves posicions). El trauma de la RDA autoritària, que sovint tenia bones intencions però que, malgrat tot, va degenerar en una màquina perquè tampoc no va partir del poble i de la seva capacitat de canvi. I on es va intentar, amb mitjans poc clars i suport insuficient, no va aconseguir exorcitzar l'esperit del feixisme i l'oportunisme. Per descomptat, un moviment revolucionari és igualment possible a l'Europa Central que a qualsevol altra banda, si entenem bé com funciona allà la forma de dominació, com el capitalisme colonitza la psique, els desitjos i els estils de vida de la gent, forçant-los a sotmetre's al seu propi paradigma. Aquí hi ha una idea senzilla que es formula una vegada i una altra i porta molt lluny: no analitzem la situació, sinó la història; no l'individu, sinó la societat. Perquè l'individu i la societat es reflecteixen l'un en l'altre, i els problemes que tenen els individus en certs moments, en realitat, no són els seus problemes, sinó una expressió de la lluita entre el domini del patriarcat i de l'estat, d'una banda, i la vida i la resistència dels sotmesos, de l'altra, els desitjos dels quals sempre estan dirigits a trencar la rigidesa i l'aïllament de la dominació, ja sigui de manera inconscient o de forma clara

i estratègica. No hi ha problemes individuals; això m'ha quedat clar aquí de manera pràctica i ja no només com una abstracció teòrica. I els qui ho tenen més difícil són aquells que volen tirar endavant per si mateixos i que han perdut o mai no han après a demanar ajuda. Crec que el problema que afronta Europa és precisament que societats senceres han oblidat totes les formes de confiança social, i moltes ja no són capaces d'unir-se sobre les bases d'una igualtat real. Això significa reconèixer-nos els uns als altres i lluitar els uns pels altres. Això és sens dubte una cosa que hem après aquí amb el temps: confiar que hi ha un camí endavant si som pacients, no cedim a la falsa urgència i no tenim por que alguna cosa es pugui perdre. Un creixent nombre de solitaris soldats de la fortuna, autèntics croats que volen lluitar contra el diable, aventurers que estan cansats de la vida estan arribant a aquest territori. La majoria se'n tornen a anar perquè no són capaços de prendre's el seu propi canvi prou seriosament i s'aïllen espiritualment, parlant sempre dels altres (majoritàriament per culpar-los) i sense ser capaços de veure's a si mateixos. Però ara també hi ha cada cop més revolucionaris en cerca que estan interessats en una connexió i un canvi sostenibles. Hem après a reconèixer-los. Sobretot, aquí ens enfrontem a escala microscòpica a tots els conflictes que actualment paralitzen les forces progressistes a Europa. Si podem aprendre a entendre'ls i resoldre'ls aquí, només és qüestió d'organització aconseguir el mateix a Europa.

Us feu una idea? Els qui ens organitzem aquí estem escampats arreu i estem implicats en diversos treballs o a alguna de les acadèmies. És una temporalitat una mica diferent, una velocitat i una manera de treballar diferents. Els plans es desenvolupen lentament al llarg dels mesos, decidim plegats la direcció i després anem als nostres llocs respectius. El meu és al centre internacionalista, treballant per establir vincles amb altres moviments i per fer que la filosofia i el paradigma del moviment siguin útils per a

altres lluites. Entre nosaltres es desenvolupa una mena de confiança diferent quan ja no es tracta de voler decidir-ho tot plegats, sempre depenent els uns dels altres, sinó de rebre individualment un paper i la responsabilitat de tasques. Complir, ser-ne responsable i defensar-ho, en lloc d'amagar-se entre la multitud, en el propi grup o en privat. Això és una cosa que mai no hem pogut implementar a Europa amb la mateixa intensitat durant un temps prolongat. Fa referència a la relació amb la pròpia feina i al valor que aquesta crea: treballar per a una causa que tingui sentit sense cobrar; i, alhora, treballar plegats per posar les bases per a la cura de tothom.

Malauradament, amb tot el caos d'aquí, no he pogut posar-me en contacte amb vosaltres abans. Espero que això no hagi causat cap incertesa. Durant el viatge que hem fet fins aquí, els meus pensaments han estat constantment a Europa, a Alemanya, amb vosaltres i amb els amics amb qui vam viatjar en les primeres etapes del trajecte. Crec que tot està connectat i que aquesta connexió s'aprofundeix quan arriba el moment oportú (és a dir, a partir d'ara, si us ve de gust). Aquí estem rumiant idees i plans perquè és molt clar que la urgència a Alemanya i Europa és diferent i s'han de trobar respostes. Especialment pel que fa a la perspectiva de la defensa, aquí hi ha algunes idees molt útils, a més de l'experiència pràctica. Actualment estic treballant en algunes reflexions sobre la teoria de l'autodefensa legítima. Crec que això expressa allò que sovint ens ha faltat com a línia de defensa a Alemanya: la relació entre la defensa, l'organització revolucionària i el desenvolupament de l'autonomia social. Ja en parlaré més quan sigui el moment oportú. Bé, espero notícies vostres. Som molt dependents de les idees de l'exterior, perquè, és clar, aquí només veiem una petita part del món. Estem treballant per fer més fàcil salvar la bretxa entre els mons. Espero la vostra resposta.

Saludeu els amics i cuideu-vos. X.

SUPERANT ELS REFLEXES DE POR

Entrevista a un internacionalista a les muntanyes kurdes per Wolfgang Struwe

Vaig conèixer en Demhat¹, un amic d'Europa, a Qandîl la tardor del 2013, a les zones de defensa de Medya controlades pel PKK. Anava de camí a l'entrenament bàsic. Vaig aprofitar el temps que vam passar junts per ferli algunes preguntes. Quina era la seva intenció en venir aquí, quines eren les seves raons, què n'associava? Eren les seves raons similars a les que m'havien impulsat a començar el meu viatge vint anys enrere?

Per què vas venir a aquesta zona? Com se't va acudir la idea de venir a aquestes muntanyes, a Qandîl?

Això té a veure amb la meva recerca personal, un procés personal de despreniment, d'emancipació. Durant molt de temps vaig estar actiu a l'esquerra alemanya, en grups antifeixistes. Fa exactament vuit anys vaig començar a fer feina en un grup antifeixista autònom. Estava en un grup universitari i volia establir una educació autònoma. Però seguia sent un compromís continuar lligat a l'Estat a través d'una carrera universitària o escolar, va ser, per dir-ho d'alguna manera, sempre una política d'afició, un marc molt identitari. A poc a poc vaig anar passant per espais que no m'oferien cap perspectiva real a llarg termini, on el

1 - Demhat és el nom que utilitzava Şehîd Bager en aquell moment.

moment personal de l'autolliberació mai no va ser realment present. Un espai que s'aïllava era seguit per un altre espai que s'aïllava.

La feina antifeixista és molt important, sobretot a la metròpoli, oi?

En qualsevol cas, la broma és que té lloc en barris on no hi ha feixistes. Esdevé un pur mecanisme de demarcació. A la ciutat d'on vinc, que també era molt específica de cada barri, la feina antifeixista definitivament no es feia al barri on existien els problemes més greus.

Vas tenir l'oportunitat de implicar grups socials en la teva feina al barri?

No, aquest no era l'objectiu real.

Llavors, quin era l'objectiu?

Jo mateix no sóc originari de la ciutat. Vivia a uns deu quilòmetres de distància i tenia problemes molt greus amb els nazis a l'escola, per això vaig venir a la ciutat. Per preocupació, vaig voler organitzar una forma de defensa col·lectiva i em vaig unir a grups d'autodefensa antifeixistes. Vam intentar desenvolupar habilitats de defensa física. També hi havia treball d'autoeducació, amb moltes referències històriques, com la Guerra Civil Espanyola, l'internacionalisme, Amèrica Llatina, els zapatistes... Però aquesta feina només va tenir un efecte intern.

El moviment kurd ja tenia un paper per a tu/vosaltres en aquell moment?

No, en absolut.

Com vas començar a implicar-te en el moviment kurd?

Això, de fet, va arribar molt més tard. No conec el moviment des de fa gaire temps, només fa un any i mig aproximadament. Abans d'això, d'alguna manera rondava en certs cercles com a concepte – Kurdistan i els rumors que hi havia enfocaments molt progressistes. Però hi havia una reacció orientalista molt ràpida que feia impossible tan sols imaginar que un enfocament tan progressista o un moviment de dones a aquesta escala pogués ser concebible a l'Orient Mitjà. Kurdistan, “però això és un partit de treballadors”; per a mi, eren molt més interessants els enfocaments anarquistes, assumir una identitat com aquella.

Això em va provocar una reacció defensiva envers qualsevol cosa relacionada amb la tradició socialista. Tot i que això sempre ha fluctuat una mica, ja que hi ha molts llocs de record que van ser força importants per a mi i estaven connectats amb moviments socialistes, no m'imaginava que un moviment amb aquest tipus de retòrica pogués tenir un paper en l'actualitat. Així que el Kurdistan no era present en la meua imaginació. De fet, vaig conèixer el moviment per primer cop a través d'un amic que va assistir al congrés “Modernitat capitalista i despertar kurd” a Hamburg l'any passat i hi va veure l'abast del moviment. Hi van parlar internacionalistes i amics del moviment. El que era tan important per a ells i el que em van transmetre va ser com un moviment aconseguia, per exemple, simplement qüestionar una forma de masculinitat. Amics més grans hi van parlar, emfatitzant l'impacte i la importància de la lluita de gènere d'una manera tan convincent. És molt poc ortodox per si mateix, sobretot amb aquesta imatge de l'Orient Mitjà i de la masculinitat allà, que, almenys per a mi, existia a l'esquerra. Primer vaig sentir a parlar del moviment i després, a través de la meua nòvia, vaig entrar en les estructures kurdes a Alemanya –en una associació– i vaig

topar amb una obertura completament diferent que no coneixia de l'esquerra d'aquí. La gent estava molt contenta que hagués vingut un amic alemany que simplement volia escoltar. Em van explicar molt sobre el moviment, les seves pròpies posicions, la seva autopercepció i autocrítica: una riquesa d'informació increïble. Un amic em va donar immediatament un llibre d'Abdullah Öcalan: "Més enllà de l'Estat, el poder i la violència". A través d'aquesta obertura i, per descomptat, del llibre, vaig trobar un enfocament ideològic. Llavors vaig començar a explorar la ideologia del moviment. Aquest procés va coincidir amb un procés personal de distanciament; en aquell moment, ja havia abandonat els meus estudis sis mesos abans perquè em tenien poc a oferir personalment.

Què vas estudiar?

Història, estudis llatinoamericans, amb contingut que va ser molt bo per a mi, per a la meva percepció de mi mateix i per analitzar la meva situació. També era en un institut força progressista. Però aviat em vaig adonar que no era un entorn on pogués aprendre especialment bé. Vaig estar-hi estudiant durant tres semestres i després vaig passar sis mesos viatjant per Amèrica Llatina. Vaig estudiar un mes més després del viatge, però realment no hi vaig tornar a entrar. Havia estat a Colòmbia, Nicaragua i Mèxic. Després de viatjar, me'n vaig adonar de que les experiències i diferents mons que havia pogut conèixer a Amèrica Llatina no tenien cap mena de connexió amb l'entorn on em trobava de nou. No havia fet gens conscients de les flagrants i de que les estructures socials en la seva totalitat estaven completament trastocades. Colòmbia era especialment sorprenent en aquest sentit, amb la seva cultura fortament orientada cap a l'ideal nord-americà –la cultura del consum– que està lligada a una gran divisió social. A Bogotá, al centre de la ciutat, hi ha un món molt individualitzat i burocratitzat i, al mateix temps, a tres

quilòmetres de distància, als barris on vaig estar amb uns amics, la gent anava completament pel seu compte, i tot funcionava d'una manera totalment caòtica, com si anessin fent per tirar endavant. Eren experiències que posaven completament en qüestió la realitat a Alemanya per a mi. Com estava connectat el món en què em tornava a trobar amb tot allò?

Has trobat aquí alguna cosa que hagi viscut a Amèrica Llatina?

Sí, en última instància, un fort sentiment de preocupació per un sistema colonial i una contraorganització social. A Colòmbia, la resistència em va semblar molt difusa; com he dit, era una qüestió de tirar endavant dia a dia. Al Kurdistan, la diferència és que hi ha una contraorganització col·lectiva i estratègica.

Per part de la població?

Sí, la població i també el moviment guerriller, que finalment en va sorgir. Va ser precisament aquesta preocupació la que va portar al desenvolupament d'aquesta estratègia. La situació és, en última instància, comparable: aquest contrast d'una perifèria que ha de fer front precisament a aquestes intervencions colonials; no és un sistema que mai s'hagi superat.

Som aquí a les Zones de Defensa de Medya, una zona relativament alliberada. Heu visitat també altres zones del Kurdistan?

Vaig viatjar pel Kurdistan l'any passat i hi vaig passar un total de tres mesos, un mes i mig al nord i després al sud, a Haftanin i Qandil.

Hi ha diferències entre les poblacions de les diferents parts del Kurdistan pel que fa a com d'organitzades estan?

Sí, i també pel que fa al seu impacte. Al nord, era simplement evident que hi havia una ocupació militar de facto a moltes ciutats. Vaig ser a una gran manifestació a Amed (Diyarbakir) que havia estat prohibida. S'esperava que hi assistissin d'un a dos milions de persones, era simplement com una guerra civil, no tant pel que passava, sinó perquè hi havia tants enfrontaments puntuals, que vaig ser més un observador. La policia tenia una por extrema de la gent que tenia aspecte d'europea. A la població no se li permetia sortir al carrer als seus propis barris; l'atacaven immediatament. Hi va haver un intent massiu d'aconseguir la superioritat militar. Sens dubte, va ser bastant impressionant. Al nord, les impressions eren completament diferents. La confrontació es produïa a un nivell militar i policial d'atacs estatals, molt més obvi que, per exemple, al sud, on predomina una cultura de consum evident i on ja no es necessiten les armes de l'estat.

Quins són els teus objectius per a la teva estada aquí, què vols fer aquí?

He vingut aquí per considerar perspectives per a mi mateix, com m'imagino la vida i com això és fins i tot possible col·lectivament. A Europa, sempre m'he trobat amb una individualització extrema. Fins i tot quan tenia amics que d'alguna manera compartien perspectives similars, hi havia una incertesa total i un dubte extrem sobre l'organització col·lectiva antiestatal. Per a mi, aquest és sens dubte un punt des del qual es pot concebre una perspectiva estratègica, també per a Europa. Per exemple, els joves d'Europa s'enfronten a un problema massiu: el sistema estatal s'està tornant cada cop més feixista i està adoptant trets brutals. El que està passant actualment a la perifèria d'Europa em sembla una mena de feixisme nou. Això té un paper enorme

per a mi personalment. Com poden posicionar-se els joves o emprendre una forma d'autoreflexió que els permeti tornar a ser conscients del seu paper? El principal problema que m'he trobat és que la gent no es pot imaginar que tingui cap paper, ni que pugui tenir cap impacte en el món que l'envolta.

Creus que trobaràs una resposta aquí?

Crec que pot ser definitivament un començament –no, no un començament, definitivament ja he començat– on aquest procés es pot dur a terme en un altre nivell. Perquè de facto aquí ja no hi pot haver cap atac de l'Estat, excepte els purament militars. I això pot generar consciència. Estic aquí intercanviant idees amb els meus amics i també vull mantenir el contacte amb els meus amics d'Alemanya i d'Europa, perquè aquest procés definitivament es pugui portar a un nou nivell allà. I també en el que respecta a la meua lluita personal, en termes de l'individualisme del meu comportament, la col·lectivització de tots els pensaments, perspectives i també dubtes.

Et veus a tu mateix com a part d'una tradició històrica?

Les Brigades Internacionals a Espanya i punts de referència anarquistes com ara Catalunya el 1936, així com la perspectiva històrica del moviment kurd i tota forma de lluita anticolonial, com la dels zapatistes, van tenir un paper fonamental en la conscienciació. Han adquirit un significat completament diferent a causa de la visió de la història que existeix aquí. Aquesta tradició d'una lluita quasi antiestatal, perquè en principi el que està passant a Mèxic, el que de fet ha estat passant a Amèrica Llatina durant 500 anys, és en molts, molts sentits simplement un intent de defensar una forma de vida natural contra un atac estatal que intenta trencar-la a través d'un sistema colonial. Aquests són punts dels que he anat prenent consciència. A més de

tots els punts que existeixen a Europa, des de les tradicions anarquistes a Itàlia i Andalusia, el desenvolupament més recent de l'anarquisme, que actualment s'està debatent a Amèrica del Nord o es publica a França, "L'insurrecció que ve", i coses per l'estil, són també coses que representen precisament aquesta continuïtat de formes senzilles de resistència que no reclamen explícitament ser polítiques, sinó que simplement defensen una manera de viure, com també escriu Apo, que els grups nòmades, simplement a través de la seva manera de viure, ja han representat una resistència a un model de civilització, són definitivament punts de referència per a mi, juntament amb punts com Nicaragua, que ha exercit una gran fascinació.

On vols anar? A quina acadèmia t'has inscrit?

Vull unir-me als Şervanên nû, els nous combatents...

Quines són les tasques allà?

Allà rebré formació militar i ideològica, que dura de dos a quatre mesos. Sempre varia una mica i depèn del progrés que facin els camarades allà.

El terme Hevaltî és molt important aquí. Significa alguna cosa per a tu?

Sí, sens dubte. És una forma d'interacció que m'ha obert un enfocament completament diferent al que he tingut en altres cercles polítics, des d'espais a Europa, l'esquerra a Alemanya fins als zapatistes, on l'estatus de convidat també és completament diferent. És simplement aquest concepte de Hevaltî, com pot sorgir una nova forma de sociabilitat...

Pots descriure breument què significa per a tu?

Ho entenc com un concepte de complicitat – així ho traduiria amb més precisió – on hi ha simplement una consciència i una manera d'interactuar on els companys, els hevals i les hevales que m'envolten no tenen una importància menor que les meves pròpies necessitats i la meva pròpia connexió. Això és, de fet, exactament el que és, un procés simbiòtic entre un col·lectiu i l'individu, que sempre ha de proporcionar una connexió i on ningú no pot ser exclòs. La por que vaig portar aquí, aquesta por de ser exclòs, que de fet és la norma en els grups d'esquerres a Europa... La pràctica estàndard és simplement expulsar la gent per acusacions, perquè no se'ls permet fer el seu propi progrés. Precisament aquest és el punt: que aquest concepte Hevalti desenvolupa la confiança, en què els processos personals estan guiats i els amics són animats en el seu desenvolupament i consciència personals. I funciona a través d'una xarxa de solidaritat.

Una resposta espontània: quina ha estat la teva millor experiència fins ara?

Tinc imatges al cap d'amics, concretament de fa una setmana, quan vam arribar a un campament on hi havia amics de la unitat política, incloent-hi gent gran i, sobretot, amigues del moviment de dones, amb una obertura increïble que inspirava una confiança absoluta.

Hi ha alguna cosa que voldries dir a la gent d'Europa?

El que vaig trobar a Alemanya va ser una por palpable. Sovint sentia la pregunta: "No serà això una trampa en què us pugueu embolicar, en què us pugueu perdre del tot i mostrar solidaritat amb un moviment que podria provocar desenvolupaments negatius amb aquestes coses progressistes?". I precisament aquests dubtes, aquest reflex

que ve de fora del moviment, no és una crítica basada en la solidaritat, sinó una barrera que existeix.

Per això és tan difícil per al moviment kurd trobar aliats a Europa. La por és simplement massa gran perquè els símbols són tan extrems... Per a mi, el sistema del KCK i la idea que hi ha al darrere són una perspectiva increïble que puc imaginar com a model, sempre que, és clar, es desenvolupi més o es replantegi per a Europa. Podria ser una perspectiva sobre com podria sorgir una nova manera de viure. Això és el que espero i desitjo, que hi hagi més obertura a això a l'esquerra en els propers anys, no només a l'esquerra, sinó també entre la gent que simplement té la ment oberta, que simplement busca.

Els teus amics t'han acusat d'alguna cosa com si t'haguéssis fugit?

Sí, ho crec. De fet, és un terme que jo mateix adoptaria. Per a mi, és sens dubte una escapada social d'Europa, de llocs on sempre m'he enfrontat a un aïllament extrem. Potser també ho podria descriure com una retirada estratègica.

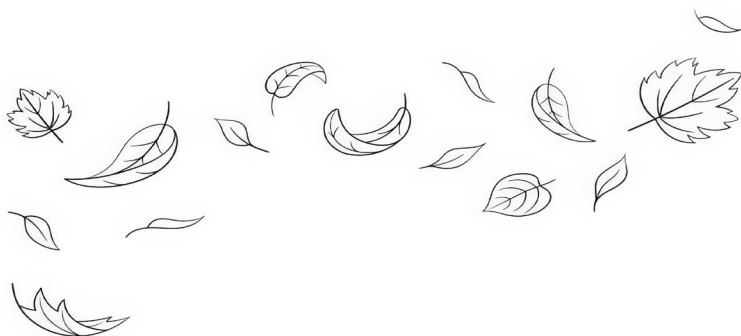
Ho veus com un lloc on es pugui desenvolupar un nou internacionalisme?

Definitivament, sobretot aquests conceptes, que són molt oberts per naturalesa. Tanmateix, es transmeten a través de símbols que poden resultar desagradables per a la gent d'Europa. Prenem Rêber Apo, per exemple, que simplement sembla molt parcial per a molts de l'esquerra; és precisament aquest rebuig el que molts porten amb si. Però en realitat, és la ideologia, i també simplement la manera com sóc rebut aquí. Això simplement demostra que és una base sobre la qual es pot concebre un nou nivell global. I l'internacionalisme és precisament la creació de xarxes de realitats de vida, d'entorns vius. Les oportunitats

que se m'ofereixen aquí, per si soles, són una senyal de que també hi ha la voluntat de tirar-ho endavant. Puc imaginar que, a causa de la situació tensa a Europa, que esdevindrà encara més aguda en els propers anys –quan veiem el que està passant ara a la perifèria–, aquesta perspectiva també serà necessària.

Què esperes dels teus camarades a Europa?

M'agradaria veure una auto-reflexió col·lectiva sobre la nostra pròpia lluita, del lligam personal que tenen amb l'estat i, més enllà d'això, una reflexió sobre la por que ens impedeix actuar. He trobat un fort sentiment d'impotència entre molts dels meus amics, que simplement no poden imaginar-se sortir de l'espai segur dels seus estudis, dels préstecs estudiantils i de les beques, només per idealisme polític.

INTERNACIONALISME I LA QÜESTIÓ DEL LIDERATGE REVOLUCIONARI

Realitzant un llegat
de la humanitat

Part 1: Experiències i debilitats del moviment de liberació global

La resistència a tota forma d'opressió i explotació i la cerca de la llibertat són realitats socials que cap sistema de dominació ha pogut erradicar mai. Aquestes resistències socials i batalles per una vida de dignitat, llibertat i igualtat reflecteixen valors humans fonamentals com ara la consciència i la moralitat, la cultura de la memòria col·lectiva, la consciència social i l'art de l'auto-organització política i el lideratge. Totes aquestes lluites formen una unitat, una història virtualment no escrita que va en contra de la història de la civilització centralitzada i autoritària – una civilització basada en l'estat, el domini de classe i l'apropiació dels valors socials. Durant 5.000 anys aquesta civilització ha estat en guerra contra la natura, la societat natural lliure i el llegat d'una cultura matriarcal. Aquesta civilització sempre s'ha vist obligada a trobar maneres de trencar l'esperit d'aquest patrimoni social d'igualtat i llibertat i d'impedir la consciència i l'emancipació de les societats sotmeses. Al llarg de la història, ens trobem amb tres grans línies de resistència social: en primer lloc, la resistència moral i social en la tradició de les comunitats que lluitaven dins la civilització centralitzada (esclaus revoltats, ciutats lliures, camperols rebels) o fora d'aquesta (pobles indígenes, nòmades); en segon lloc, la resistència espiritual-idealista i ètica en la tradició dels profetes, sants, filòsofs, dones sàvies, alquimistes i els moviments religiosos resultants; en tercer lloc, la tradició del marxisme-leninisme, que tradueix la consciència de la resistència històrica i social en una forma ideològica organitzada i en una lluita política.

Ancorant l'estat-nació com a nou model de governança

Després de tres-cents anys d'expansió de poder, el sistema capitalista modern va assolir un cim temporal al segle XIX mitjançant l'industrialisme i el colonialisme, sotmetent les

societats subjugades a una ampla esclavitud, assimilació i genocidi. Amb l'establiment de l'estat nació com a nou model de dominació, la consciència social estava lligada al nou sistema de dominació a través de la lògica de la competència, una cultura de guerra i xovinisme sobre la base ideològica del nacionalisme i, per tant, desviada de l'autodefensa, la consciència i la resistència contra l'explotació i l'alienació cultural. Enfront d'aquest projecte de civilització centralitzada i autoritària, la línia socialista de lluita i resistència per l'alliberament es va desenvolupar sobre la base de les obres filosòfiques de Marx i Engels. Amb l'aparició de moviments socialistes a tots els països industrialitzats, la idea de l'internacionalisme es va convertir en una línia de base estratègica de la lluita per l'alliberament. Contra la lògica xovinista del nacionalisme i l'enemistat entre pobles i la lògica freda del capital global, l'esperit de l'internacionalisme es va convertir en la font d'esperança i utopia per a les oprimides. Aquesta lluita dura des de fa 150 anys amb la crida "Treballadors del món, uniu-vos!".

Crisi de les forces progressistes, liberals i socialistes d'Europa

Quan vam començar a seguir les passes d'aquesta tradició revolucionària als anys noranta i dos mil, les forces progressistes, liberals i socialistes d'Europa estaven en profunda crisi. Després del col·lapse del Socialisme Real, el sistema de la Modernitat Capitalista, i en particular un estat nació alemany recentment reunificat, va proclamar la seva victòria i la fi de la història. Es va llançar una operació àmplia contra la societat alemanya per establir un règim neoliberal de treball assalariat, burocràcia i estat policial. Al mateix temps, això es va amagar ideològicament amb un nacionalisme fomentat, que va provocar un augment de les bandes feixistes. Les idees i les esperances dedicades a la revolució i el socialisme es van veure confrontades per una contrainformació i una difamació massives. Els

antics moviments d'alliberament nacional d'Europa a Irlanda (Exèrcit Republicà Irlandès) i al País Basc (Euskadi Ta Askatasuna) no van poder superar les seves mancances ideològiques i van ser aïllats pel sistema. Els remanents de la guerrilla urbana es van veure obligats a passar a la clandestinitat o van declarar la seva autodissolució. L'herència dels moviments del 1968 havia estat en gran part assimilada pel sistema (com els moviments feministes i ecològics) o continuava la seva existència marginalitzada (com els entorns anarquistes o els grups sectaris comunistes) en nínxols i subcultures.

El llegat de l'internacionalisme revolucionari com a font d'esperança i certesa de victòria

Sense utopies, la resistència i la lluita no són possibles a llarg termini. Vam créixer en aquest clima social de genocidi ideològic – un genocidi que es va dirigir sobretot contra l'esperança, la fe i la resistència ideològica i moral de la societat; en resum, contra la possibilitat d'una vida diferent. En aquell moment, unir-se a l'escena d'esquerres sovint estava motivat per una actitud rebel, un rebuig emocional de les condicions socials, una revolta contra la falta d'escrúpols i la fredor del Sistema. L'autofirmació moral i la resistència de la consciència ens van portar de manera natural a unir-nos a les files del moviment antifeixista i a rebutjar tota forma de xovinisme nacional. L'autodefensa antifeixista contra les bandes feixistes era la tasca del moment.

Malgrat la immobilitat percebuda, el llegat de l'internacionalisme revolucionari es va convertir per a nosaltres en una font d'esperança i de certesa de victòria davant d'aquesta situació. En cert sentit, aquesta línia universal de resistència social va ser la nostra guia secreta. Contra un sistema liberal, un règim burocràtic i policial que pretenia imposar una normalitat enganyosa, la pacificació i una vida d'alienació, ens vam unir espiritualment a aquesta

línia de lluita internacionalista i a l'afirmació dels valors socialistes. Aquesta guia secreta, encara inconscient i sense una expressió clara, acabaria portant-nos al cor de la revolució al Kurdistan i ens posaria cara a cara amb la qüestió del veritable lideratge revolucionari. Es diu que la nostra situació actual només es pot entendre en relació a la història i a les lluites socials de tots els temps. Quan ens comprometem amb l'objectiu i lluitem per una societat lliure i valors universals humans i socialistes, quan ens oposem a un món de subjugació i explotació, hem de ser conscients que només podrem tenir èxit si estem connectats amb l'experiència de totes les lluites revolucionàries que ens van precedir.

El sistema de la Modernitat Capitalista busca establir el seu projecte de subjugació i explotació a escala mundial. Per tant, la lluita per un món diferent, basat en la vida en llibertat, igualtat i dignitat, també s'ha de lliurar a escala mundial. La tradició de l'internacionalisme revolucionari ha produït una gran riquesa d'experiències i valors que encara són rellevants avui en dia i proporcionen lliçons importants per a la nostra lluita, i per al nostre camí.

Podem recórrer a alguns exemples d'aquests valors de resistència històrica per entendre correctament el seu significat bàsic:

a) L'experiència de la Internacional

Al segle XIX, van sorgir enormes moviments obrers als països industrialitzats d'Europa i Amèrica del Nord. A principis del segle XX, les contradiccions entre les potències imperialistes van provocar l'esclat de la Primera Guerra Mundial. Això va obrir l'oportunitat per al sistema de massacrar milions de treballadors al camp de batalla, i així preveure una revolució socialista. Les forces socialdemòcrates reformistes es van alinear amb la guerra i el xovinisme nacional, llançant-se

així als braços de les potències imperialistes. Contra les polítiques de guerra i col·laboració, Rosa Luxemburg i Karl Liebknecht van defensar a Alemanya una postura radical de solidaritat internacional i l'aliança de tots els treballadors i els oprimits enfront del sistema capitalista. Amb la victòria de la Revolució Russa liderada pels bolxevics i l'organització de la Internacional Comunista (ComIntern), es va crear per primera vegada una organització d'avantguarda que prenia el compromís de donar suport al desenvolupament de revolucions socialistes en altres països.

El paradigma del marxisme-leninisme, basat en la filosofia hegeliana, es va veure contaminat per la idea de l'estat nació en forma de dictadura del proletariat, que va continuar existint en el Socialisme Real. Aquesta idea que una societat es pot organitzar en la forma d'un estat i així avançar cap a la llibertat és fins al dia d'avui un dels errors més grans de la tradició marxista. La referència a l'estat i el principi de Stalin del "socialisme en un sol país" van fer que el ComIntern es convertís ràpidament en una eina de poder per a un estat industrialitzat que utilitzava aquesta situació per afirmar els seus interessos diplomàtics, polítics i militars. Nombrosos militants i revolucionaris compromesos amb la idea de l'internacionalisme van ser víctimes de la política de poder de Stalin, que va traïr els valors internacionalistes i va lliurar centenars de comunistes a l'Alemanya nazi.

b) L'experiència de la Guerra Civil Espanyola i les Brigades Internacionals

El 1936, les societats d'Espanya es va alçar en una àmplia resistència contra el cop d'estat militar feixista. La resposta dels treballadors, els pagesos i les dones a l'intent de cop va ser la revolució social basada en l'autoorganització anarquista. Es va establir un sistema de consells i milícies de defensa. Seguint la crida del govern antifeixista del Partit Socialista i del ComIntern, milers de comunistes i socialistes

van acudir al país per unir-se a les Brigades Internacionals. La derrota de les forces antifeixistes es pot atribuir a dos factors:

En primer lloc, en comptes de recolzar la revolució i una mobilització ampla social i organització de l'auto-defensa a través de les milícies, el govern socialista va insistir en una política conservadora i centralista que propagava el lema «primer la derrota dels feixistes, després la revolució social». D'aquesta manera, es van eliminar els assoliments de la revolució, es van sotmetre al control del govern i, per tant, es va debilitar la capacitat de resistència de la societat.

En segon lloc, l'afiliació de les Brigades Internacionals al govern socialista i a la pràctica del ComIntern sota la direcció de Stalin van garantir com a arma diplomàtica que el destí d'Espanya quedés segellat al nivell de la política de poder interestatal. El doble paper de les Brigades Internacionals i el debilitament de les forces antifeixistes a través de la política de poder estatal, tant interna com internacionalment, van convertir Espanya en una experiència dolorosa i en un exemple significatiu de la lluita internacional per la llibertat.

c) Alliberament nacional i la revolta de 1968

Després de la Segona Guerra Mundial, van sorgir moviments d'alliberament nacional contra l'ocupació colonial en molts països d'Amèrica Llatina, Àfrica i Àsia. Durant aquesta fase de la lluita internacional per la llibertat, es van poder adquirir importants experiències tant teòriques com pràctiques; també es van aconseguir victòries significatives en guerres de llibertat contra l'hegemonia imperialista i els exèrcits ocupants. Als anys seixanta i setanta, es va desenvolupar un esperit internacionalista que va donar autoconfiança i esperit de resistència a societats sota ocupació i domini estranger. La consciència de la unitat de totes les lluites d'alliberament també es va manifestar en l'aliança de

les forces progressistes i socialistes dins de la metròpoli, que en solidaritat i suport mutu es va relacionar amb els moviments d'alliberament anticolonials i, recolzant la Unió Soviètica, van formar un contrapès a l'hegemonia dels estats capitalistes capdavaners.

L'estratègia de la guerra de guerrilles de Mao havia portat la Revolució Xinesa a la victòria. La naturalesa de la guerra de guerrilles com a guerra popular prolongada, que va desenvolupar la seva pròpia forma d'organització i tàctiques, es va convertir en una recepta d'èxit per a les societats oprimides en la seva lluita per la llibertat contra els exèrcits ocupants tecnològicament superiors.

A Cuba, els germans Raúl i Fidel Castro van demostrar la transferibilitat del concepte de guerrilla. Com que la guerrilla extreia la seva força de les comunitats rurals i de la base comunitària de la societat, s'organitzava de manera descentralitzada i, sobretot, donava forma al desig de llibertat i a la voluntat de la societat d'autodeterminació, els exèrcits d'ocupació no van poder aguantar gaire temps en molts països.

A França van sorgir àmplies xarxes de suport al Front d'Alliberament Nacional (FLN) algerià. L'obra del psicòleg Frantz Fanon és especialment significativa en relació amb aquesta lluita d'alliberament. La seva obra "Els condemnats de la terra" és un manifest de la llibertat anticolonial. Sobretot, es va dedicar a investigar els efectes psicològics del domini colonial i va treballar en la cerca d'estratègies per a la llibertat. Només expressant una identitat pròpia i una consciència col·lectiva de resistència es pot superar la psicologia de l'esclavitud i aconseguir una llibertat duradora. A partir de la seva experiència en el treball d'educació social al Brasil, Paulo Freire va desenvolupar el seu concepte d'educació com una pràctica d'alliberament. Sobretot, és important entendre com les lluites i experiències d'aquest

període i època de la lluita per l'alliberament es responen les unes a les altres, es reforcen mútuament i creen una consciència internacionalista sobre la unitat de totes aquestes lluites.

Amb la guerra del Vietnam i la revolta juvenil del 1968, aquesta època de lluita per l'alliberament va assolir el seu punt àlgid. La unitat de lluita a la metròpoli (als països industrialitzats d'Europa Occidental i Amèrica del Nord) i als països sota ocupació colonial va establir una consciència comuna sobre la possibilitat d'un alliberament global. La militarització de la població vietnamita i el desenvolupament de la guerrilla urbana representen experiències importants i un aprofundiment de la línia militar-estratègica de la lluita.

Les lluites i els intents del 1968 no només representen la recerca d'una alternativa al sistema capitalista de dominació, sinó que també intenten trobar noves vies de futur davant dels errors i les mancances del Socialisme Real i la Unió Soviètica. De tots els intents fets durant aquest període, només el PKK va ser capaç d'afirmar-se, esdevenir una força duradora i desenvolupar el seu propi principi de lideratge revolucionari. Les victòries militars dels moviments d'alliberament nacional no van poder evitar la captura i incorporació per part del sistema capitalista. Els moviments d'alliberament van ser absorbits pel model d'estat-nació de la Modernitat i no van poder oferir una alternativa social a la mentalitat i organització dominants.

Els moviments de les metròpolis, com el Black Panther Party, les Brigades Roges i les generacions posteriors de la RAF, van poder ser aïllats, en absència de zones de retirada, i finalment van ser desmantellats sota els atacs dels programes de contra-insurgència dels serveis secrets d'intel·ligència.

d) L'avenç del neoliberalisme i el moviment antiglobalització

Als anys vuitanta, els estats capdavaners de la Modernitat Capitalista van començar a implementar el seu concepte de dominació neoliberal global, que té com a objectiu cooptar i integrar totes les àrees de la vida social en l'ordre del capitalisme financer. Com a nou projecte de control global, es van promoure la política del Cinturó Verd i la creació de l'islam polític – als anys vuitanta com a mitjà per contenir la Unió Soviètica, que estava ossificada en la burocràcia i el conservadorisme, i després del seu col·lapse com a projecte de reorganització global. Amb l'establiment de Gladio, es van llançar programes secrets de contra-insurgència de l'OTAN, principalment a Alemanya, Itàlia i Turquia. A Amèrica Llatina i en altres llocs, es van dur a terme contrarevolucions mitjançant campanyes militars, guerra paramilitar i amb l'ajuda d'estats-agents. Amb poques excepcions, com el moviment d'alliberament del Kurdistan i les guerrilles colombianes, les forces revolucionàries d'arreu del món es van veure empeses a una posició defensiva. Les forces d'esquerra a la metròpoli van intentar, principalment mitjançant el treball teòric i l'anàlisi, concebre alternatives i processar i superar els errors dels intents revolucionaris anteriors.

Els estats capdavaners del G8 van tirar endavant el seu projecte d'hegemonia global en cimeres, mentre que un moviment crític amb la globalització va es va desenvolupar en forma de contra-cimeres (com el Fòrum Social Mundial a Porto Alegre) i protestes contra les cimeres. Malgrat tots els seus esforços, el moviment antiglobalització no va ser capaç de formular una alternativa persistent, de desenvolupar un sistema d'autoprotecció eficaç ni de superar el seu caràcter protestatari. La xarxa Peoples' Global Action i el seu model organitzatiu representen una experiència important. Es va crear una xarxa de comitès nacionals i

regionals a escala mundial per coordinar i posar-se d'acord en organitzar mobilitzacions contra les cimeres i debats de perspectiva. Aquesta xarxa va connectar una gran varietat de moviments, des de comunitats indígenes, aborígens australians i comunistes indis fins a anarquistes europeus, feministes russos i eco-activistes canadencs. A causa del seu potencial per formar una nova força internacionalista, el moviment i els activistes amb lideratge es van enfrontar a un atac i una tortura generalitzats per part de la policia i els serveis secrets d'intel·ligència a les protestes contra la cimera del G8 a Gènova, Itàlia, que van estrangular el moviment abans que pogués prendre una forma clara.

e) L'aixecament zapatista i el punt d'inflexió de la societat natural

Quan l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional (EZLN) va llançar la seva insurrecció al sud-est de Mèxic el dia de Cap d'Any de 1994, va atraure immediatament l'atenció del públic mundial. L'alçament Zapatista va començar el mateix dia que va entrar en vigor l'Acord de Lliure Comerç d'Amèrica del Nord (ALENA) entre els EUA, el Canadà i Mèxic. D'aquesta manera, va obtenir el poder simbòlic d'una lluita per la dignitat i l'esperança contra un sistema de dominació total i contra l'esclavitud i explotació neoliberals. La insurrecció, que es basa en les comunitats indígenes rurals, s'inspira en una profunda tradició mitològica de sociabilitat natural i 500 anys de lluita contra la subjugació colonial, l'explotació i el genocidi. Es basa principalment en la lluita d'Emiliano Zapata a la Revolució Mexicana de 1910-1920, que representa com un model a seguir i personifica el lideratge revolucionari dels oprimits. Els Zapatistes extreuen la seva força de la combinació de valors comunitaris i socialitat natural amb la filosofia socialista, una estructura organitzada de militants, la guerra de guerrilles i un sistema de milícies com a concepte d'autodefensa. En oposició al govern mexicà neoliberal i submís als EUA (el "mal govern"),

el moviment ha establert el seu propi sistema d'autonomia democràtica, format per consells, comunes, moviments de dones i sistemes d'educació i salut com a "bon govern". L'aixecament del 1994 va ser precedit per deu anys d'organització i preparació clandestina. Basant-se en un pensament que s'inspira en la realitat social i les tradicions mitològiques, es van desenvolupar principis d'autogovern. Aquests es basen en la inclusió i el canvi holístics, i s'expressen en principis com ara "caminar preguntant" (com a mètode per unir teoria i pràctica) i "manar obeïnt" (com a principi de lideratge i responsabilitat). La lluita dels zapatistes es basa tant en un profund patrimoni cultural i identitat indígenes com en àmplies aliances nacionals, regionals i internacionals contra el sistema de civilització centralitzada i opressora. Amb "L'altra Campanya" es va llançar una campanya nacional per a la democratització de Mèxic. És especialment instructiu veure com els Zapatistes utilitzen conscient i creativament els mitjans de comunicació, la visibilitat i la clandestinitat com a mecanisme d'autodefensa, eina d'aliances i inspiració per als moviments d'arreu del món, com a arma estratègica. Des del 2013, el projecte "Escoleta" ha creat acadèmies internacionalistes al territori Zapatista, i s'han organitzat seminaris sobre autonomia i experiència revolucionària per als seus aliats, a través d'internet. La lluita Zapatista té doncs un paper estratègic per a les societats llatinoamericanes.

El paper i la posició de Mèxic envers els Estats Units són comparables al paper i la posició de Turquia envers la UE, i la seva estabilitat. Igual de vehementment és l'intent del sistema de sufocar la lluita Zapatista mitjançant projectes econòmics destinats a socavar la base social del moviment i mitjançant una guerra de baixa intensitat. Malgrat tots els intents, els Zapatistes resisteixen i avui representen un dels projectes més significatius i líders per a la construcció d'una Modernitat Democràtica.

Part 2: La continuïtat de la Lluita d'Alliberament Internacionalista i la qüestió del lideratge revolucionari

El que volem mostrar és la continuïtat i la riquesa d'experiència de la lluita internacionalista per la llibertat. La tradició de l'internacionalisme revolucionari representa, en certa manera, la línia conscient de les resistències socials històriques i la seva actualització. A la pràctica, la lluita per la llibertat sempre ha estat internacionalista. En particular, la rica tradició de resistència de les societats de l'Orient Mitjà, des de Zaratustra, Babek i els Khurramites fins a l'actitud adoptada per Mahir Çayan i la revolució al Kurdistan, demostra de manera impressionant aquesta línia mil·lenària de lluita social per la llibertat. La consciència dels valors i les fites, de les experiències i de la unitat d'aquestes lluites internacionals constitueix la base de la consciència socialista i del projecte d'una Modernitat Democràtica.

La qüestió del lideratge revolucionari, el que pot ajudar una societat a renovar-se, ha estat objecte de discussió i controvèrsia en tots els intents i aldarulls de la lluita per la llibertat des de l'aparició del moviment socialista. Una societat que està connectada al seu patrimoni cultural i té normes morals i consciència política és capaç de liderar-se a si mateixa, organitzar les necessitats bàsiques i l'autodefensa, i permetre una vida social sostenible. Una societat que no té el poder d'auto-lideratge sempre està exposada a la subjugació, l'ocupació, l'explotació, l'alienació, l'assimilació i el genocidi. Els sistemes de dominació al llarg de la història sempre han buscat alienar la societat del seu poder d'auto-lideratge i mantenir-la inconscient per explotar-la per als seus propis propòsits. El primer i més vehement dels atacs del sistema de dominació sempre s'ha dirigit contra la dona i el seu paper social com a líder natural, autoritat moral i centre organitzatiu. Les dones encarnen la

forma més antiga de lideratge social. En tots els moviments de resistència i de renovació social, el rol de la dona ha sigut de lideratge, i l'èxit d'aquestes lluites ha estat vinculat a la participació i força de les dones. Així com el grau de llibertat en una societat es mesura per la llibertat de les dones, tot projecte de dominació ha de sotmetre primer les dones per destruir la capacitat moral de la societat per a la seva autodefensa.

La resistència dels esclaus rebels, de les comunitats nòmades i de les societats indígenes, representa una forma de resistència cultural basada en els valors de l'auto-lideratge comunal original i en la memòria d'una vida digna. La resistència religiosa i la tradició dels moviments profètics es basen en l'afirmació d'uns valors morals i una conducta ètica que desafien la totalitat de la dominació. Cap de les dues línies històriques, ni la tradició comunitària ni la tradició ideacional de la resistència, va poder resistir a llarg termini l'apropiació i l'assimilació per part de la dominació estatal centralitzada. La filosofia marxista i els moviments socialistes van intentar situar la qüestió del lideratge revolucionari sobre una base conscient, política i organitzada. Per primera vegada, amb la idea del Partit Comunista com una força d'iniciativa organitzada i la dictadura del proletariat, la idea del lideratge revolucionari es va negociar conscientment com una qüestió estratègica.

La qüestió del lideratge revolucionari

El problema fonamental de tots els moviments revolucionaris i la qüestió del seu èxit durador giren al voltant del lideratge revolucionari – cap dels moviments anteriors era immune a ser assimilat pel sistema perquè la qüestió del lideratge revolucionari continuava sense resposta. El principi del lideratge revolucionari representa tant l'objectiu com l'estratègia d'un moviment revolucionari social; determina la forma d'organització, les directrius polítiques i les

tàctiques de lluita. Tot i que la filosofia anarquista articula clarament l'objectiu d'una societat lliure, moral, orientada a valors i comunalista, els moviments anarquistes han tingut problemes en la pràctica per sostenir la unitat organitzativa, l'estratègia a llarg termini i l'autodefensa, i per traduir les seves lluites en una renovació social persistent. La derrota de la Revolució Espanyola com a resultat de la intervenció i l'apropiació de l'estat apunta en aquesta direcció.

El problema de la defensa i del lideratge revolucionari sostenible també es reflecteix en l'experiència de la revolta del 1968: les figures capdavanteres dels moviments, a Turquia en les persones de Mahir Çayan, Ibrahim Kaypakkaya i Deniz Gezmiş, o a Alemanya en la persona de Rudi Dutschke, van ser eliminades mitjançant la provocació i l'assassinat, la qual cosa per als moviments va suposar la pèrdua d'iniciativa. El caràcter fragmentat tant de l'esquerra alemanya com de la turca és el resultat de la pèrdua del seu propi lideratge revolucionari. En la tradició del marxisme-leninisme, la qüestió del lideratge revolucionari estava vinculada a l'apropiació del poder central i a la presa del poder de l'estat. Objectivament, assumir la forma estatal d'organització sempre va significar empresonar la societat en formes estàtiques i alienar-lo del seu propi poder de consciència i auto-correcció moral: el govern centralitzat, ja sigui en forma d'estat-nació burgès o de dictadura del proletariat, sempre implica que la societat es veu forçada a la passivitat i a un marc organitzatiu jurídic. Com a resultat de la referencia de l'estat, el Socialisme Real va transformar, des de Rússia fins a Vietnam i Nicaragua, revolucions socials i societats que es trobaven immerses en lluites d'alliberament anti-imperialista en aparells burocràtics que van restringir i bloquejar la recerca d'articulació i llibertat integral de la societat. Un exemple memorable i negatiu en aquest sentit és l'experiència de la Primavera de Praga, un moviment cultural i comunitari, que va ser esclafat per l'Exèrcit Roig el 1968.

Un altre problema de la filosofia marxista és la noció de l'objectiu d'una societat socialista: el progrés històric segueix la idea d'un moviment lineal que necessàriament porta del capitalisme al socialisme. La comprensió de la història del marxisme no va ser capaç de superar la filosofia de Hegel, i per conseqüent no va poder definir correctament el camp de tensions entre la Modernitat centralitzada-dominadora i la línia de la societat històrica, que sempre ha actuat com a antítesi en contradicció i esperit de resistència enfront de la Modernitat civilitzada. En certa manera, la desgràcia de la filosofia marxista rau en el fet que, en el moment en què es van escriure les obres de Marx i Engels, el coneixement i la recerca en antropologia i arqueologia sobre les societats naturals i del període neolític com a fonts per al desenvolupament social i cultural de la humanitat encara no estaven tan avançats. Aquest buit en el coneixement històric va provocar mancances en la comprensió de la societat, especialment pel que fa al caràcter original de la societat com a comunitat comunalista, molt capaç d'auto-liderar-se sobre la base de la memòria col·lectiva moral i de la organització política confederal sense una superestructura estatal. Especialment pel que fa a la posició de les dones com a font central original de poder per la societat, pel que fa a la comprensió de la llibertat i la igualtat socials, el paradigma del marxisme queda, per tant, obert a malentesos.

La lluita per l'alliberament i la consciència social consisteix, en certa manera, en la negociació pel mètode de lideratge adequat, en la qüestió de la manera correcta de viure, tant col·lectivament com des de la perspectiva personal. Un mètode de lideratge socialista ha de ser més fort que el guiatge del sistema, que només busca assimilar i pacificar la societat. Un lideratge socialista té, per tant, la responsabilitat de transmetre, una comprensió correcta de la realitat social i, alhora, un mètode persistent i significatiu d'entendre la veritat. Sobretot, un mètode de lideratge

revolucionari ha de ser una manera de viure que ensenyi als militants i revolucionaris principis i estàndards per a la vida quotidiana.

En aquest punt, pràcticament tots els moviments d'esquerra clàssics (amb l'excepció d'alguns líders naturals) han estat subjectes al lideratge i l'atractiu del sistema a llarg termini. És important reconèixer que un estil de vida que és incapaç de desenvolupar una comprensió correcta de la lluita, la societat, el socialisme i la veritat no pot resoldre el problema d'una societat alienada i dominada. Una manera de viure que es manté purament opositiva i és incapaç d'implementar el seu propi paradigma de col·lectivitat socialista en la vida, objectivament el que farà serà prolongar la situació de dominació i alienació, i contribuirà al suport al sistema. Moltes corrents i moviments d'esquerra clàssics, com ara els moviments feministes i ecològics, l'esquerra acadèmica i, sobretot, la versió socialista-estatista de la Modernitat, van acabar, malgrat les seves intencions revolucionàries, rejuenint el sistema de la Modernitat Capitalista, ja que no van desenvolupar una perspectiva profunda i holística per oposar una alternativa al lideratge del sistema. En aquest sentit, el Socialisme Real estava condemnat a prolongar la crisi del sistema de la Modernitat Capitalista 150 anys més.

S'estan impedit les experiències locals i els intents d'estils de vida alternatius

Des de l'ofensiva del sistema de la Modernitat Capitalista per afirmar i expandir la seva pròpia hegemonia, i la transició al capitalisme financer a principis dels anys setanta, s'ha desenvolupat la forma de governança coneguda com a bio-poder. Aquest mètode ja no es basa, com abans, principalment en l'explotació de la plusvàlua social a través de la producció industrial, sinó que té com a objectiu transformar totes les àrees socials de la vida en fonts d'acumulació de capital. Des de la influència dels desitjos

socials a través de l'educació, la salut i l'art fins a les relacions interpersonals, la vida mateixa esdevé una mercaderia i queda sotmesa a la lògica del capital. El lideratge del bio-poder es fa més evident com a comandament financer de l'omnipresència dels diners, que organitza l'intercanvi social fins i tot en les relacions d'amistat i familiars. D'aquesta manera, s'imposa a la societat un estil de vida individualista, egoista i anti-comunitari.

El sistema crea una cultura totalitària de valors materials que transforma cada valor social i cada significat de la vida comunitària en alguna cosa morta, purament material, i ho cobreix amb el buit cultural del consum desenfrenat. Amb aquest mètode, la veritat (com a categoria del pensament, de la percepció de la realitat) s'ofega dins els límits d'allò purament material, d'allò mesurable i del positivisme científic. La vida perd tota singularitat, desprovista de misteri, sense recerca, esdevenint la pura administració d'allò quotidià i banal.

El buit que aquest tipus de vida imposada havia deixat a les nostres vides des dels norantes va despertar insatisfacció amb allò existent i ens va posar en moviment. Vam buscar respostes i com dur a terme una bona lluita per l'alliberament, per viure una vida plena de sentit. Érem conscients de la naturalesa repulsiva del sistema, però la intangibilitat de la dominació del liberalisme i la seva hegemonia ideològica ens impedièren concebre alternatives reals. L'estil de vida liberal, la dinàmica imposada de buscar la carrera pròpia, l'oportunisme i l'individualisme impedeixen l'experiència comunitària i condemnen tots els intents de vida alternativa a l'aïllament i la marginalitat.

Vam buscar sortides investigant les lluites internacionalistes històriques, la teoria revolucionària i les formes de vida i cultura fora de la metròpoli europea. Diuen que el pensament lliure és difícil a l'ombra de fortaleeses i catedrals,

i sota el control policial dels sicaris del sistema, i per això vam deixar el nostre vell món. Cada recerca de llibertat, cada intent de comprensió profunda, condueix a l'origen, i així la nostra recerca ens va portar a Mesopotàmia, el lloc de la primera gran revolució de la humanitat, l'origen del desenvolupament cultural, la revolució del llenguatge, el pensament i l'assentament humà. Vam aprendre que a les muntanyes, les planes i les ciutats del Kurdistan, la tradició de l'internacionalisme revolucionari havia continuat i que aquí la lluita per una societat socialista s'enllaçava amb la resistència de l'antiga societat natural, en la qual el poder de les dones i la cultura de la deessa mare encara tenien un efecte. Sobretot, en la lluita del PKK i en la persona d'Abdullah Öcalan, vam topar amb un profund lideratge revolucionari que anava molt més enllà de les fronteres dels moviments d'esquerra clàssics i encarnava la possibilitat d'una vida veritablement revolucionària.

Les arrels culturals i així com la resistència s'han de trencar

L'emergència d'un lideratge revolucionari en forma del moviment kurd no es pot, és clar, separar de la forma actual del projecte de dominació de la Modernitat Capitalista; tampoc no és casualitat que la recerca d'una sortida a la crisi social d'Europa porti a Mesopotàmia (el bressol històric de la Revolució Neolítica entre els rius Èufrates i Tigris). L'emergència d'un lideratge revolucionari al Kurdistan és una resposta al mateix atac del sistema. L'ofensiva de la Modernitat Capitalista contra l'Orient Mitjà representa l'onada més recent d'atac del sistema, després d'haver afirmat el seu lideratge sobre les societats d'Europa i Amèrica del Nord durant els darrers 400 anys.

El sistema de la Modernitat Capitalista es veu obligat constantment a promoure l'acumulació de capital i a proveir el sistema de noves fonts. Després de l'era colonial

i de la subjugació colonial de tres continents des del segle XVI i de l'industrialisme del segle XIX, a l'era del capitalisme financer només queden, sense estar plenament integrats en el sistema de règims de producció i creació de valor, les societats i els territoris de l'Orient Mitjà. El principal obstacle perquè el sistema s'implanti a la regió és la cultura social profundament arrelada que es remunta al període neolític i la seva cultura ideal. Les forces capdavanteres de la Modernitat (especialment els països capdavaners de l'OTAN, els EUA, el Regne Unit, Alemanya i França i les institucions supranacionals) són ben conscients que les societats del Kurdistan són les arrels i la font de l'antiga cultura no estatal, orientada als valors.

Durant 200 anys (a partir de la campanya d'Egipte de Napoleó i l'establiment del control de facto sobre la política de l'Imperi Otomà), s'ha lliurat una guerra integral i estratègica d'intensitat variant contra les societats de la regió, amb l'objectiu de tallar les arrels culturals de Mesopotàmia i trencar la seva resistència. Al centre d'aquest atac estratègic hi ha la qüestió kurda, que va adquirir la seva forma actual amb la divisió de la societat i els territoris kurds arran de la reorganització de la regió després de la Primera Guerra Mundial.

La divisió del Kurdistan en quatre estats nació va marcar l'inici d'una política integral de genocidi, que també va tenir com a víctimes les societats armènies, aramees i assíries de la regió. Entre 1925 i 1940, l'atac contra la societat kurda va adoptar la forma de genocidi físic (que va acabar amb la massacre de Dersim), i a partir de 1940 va adoptar la forma d'un règim de genocidi cultural. La cultura ideal del Kurdistan i la seva autonomia social havien de ser destruïdes completament, amb la traumatització causada pel genocidi i el ruptura de la voluntat social, la seva força política d'auto-organització havia de ser sufocada. L'objectiu del règim de genocidi cultural era erradicar la llengua kurda, la memòria

col·lectiva i la mentalitat cultural, i es pretenia arribar fins a destruir la cultura rural-camperola i la ramadera nòmada, per arrencar de soca-rel la identitat social.

Les dones kurdes, en particular, van ser l'objectiu de polítiques genocides en forma de reeducació, per tal de començar l'alienació cultural respecte el paper educatiu de la mare. Mitjançant la migració forçada a les ciutats i el canvi demogràfic, una força de treball alienada de la seva pròpia cultura havia de ser integrada en el sistema de creació de valor. L'estructura dels estats nació de la regió i l'arrelament d'ideologies modernistes com el nacionalisme fomentat i el fonamentalisme religiós (especialment en forma d'islam polític) tenen per objectiu recolzar la política genocida i infiltrar-se a la base de la societat amb aquestes. El govern de l'AKP assumeix el paper d'un projecte de front polític-islàmic neoliberal d'Occident, destinat a difondre la reestructuració social fins al nivell de base de la societat.

Veiem que la qüestió kurda i el genocidi cultural en si mateix són resultats i components estratègics del projecte per assegurar el domini de la Modernitat Capitalista a l'Orient Mitjà. En particular, els règims neoliberals a Turquia (AKP) i al nord de l'Iraq/sud del Kurdistan (KDP) tenen com a objectiu establir el lideratge del sistema en forma de bio-poder. El genocidi i l'aplicació del bio-poder, és a dir, la integració de la vida social en la creació de valor capitalista, són dues cares de la mateixa pràctica. El bio-poder i el genocidi són mútuament dependents.

El nucli del socialisme rau amagat en la societat natural

L'emergència d'un lideratge revolucionari al Kurdistan és la resposta dialèctica al règim de genocidi cultural, que representa un atac destinat a assegurar una dominació total i integral sobre la societat. Amb el domini de la Modernitat Capitalista, la línia de la civilització centralitzada

arriba a un clímax que no accepta la vida social fora del seu propi control i accés. Enfront de la vehemència de l'atac, el lideratge revolucionari que s'hi oposa posseeix valors universals de sociabilitat, afirmació cultural i la cerca de la llibertat.

Des de la qüestió kurda i les contradiccions a les quals la societat kurda va ser exposada com a resultat de la descomposició cultural, la resistència, el despertar i la lluita en primer lloc es van desenvolupar en la persona d'Abdullah Öcalan. L'herència de la cultura de la Deessa Mare, en la qual perdura una sòlida base de moralitat i consciència, es reflecteix en la seva primera socialització i experiència social. No obstant això, a causa de la crisi palpable de la vida social en la societat rural kurda, la cerca d'Öcalan el porta primer a la metròpoli per tal d'adquirir una identitat i una forma adequada de lluita. La cerca de la llibertat social i l'auto-consciència condueix a una connexió amb la tradició de la lluita socialista i, amb el temps, Öcalan duu a terme la síntesi ideològica de l'alliberament nacional i el socialisme. Cal reconèixer clarament que en la forma de lideratge revolucionari desenvolupada per Öcalan hi ha una unitat d'identitat nacional independent i alhora una cerca universal de llibertat i veritat en forma d'una lluita per una societat lliure i igualitària basada en el socialisme. Insistir en els valors socials culturals i tradicionals mentre alhora es defensen els valors de l'internacionalisme revolucionari no és una contradicció, sinó dos pols complementaris. D'aquesta manera, el camí i l'experiència d'Öcalan combinen la revolta juvenil del 1968, que es basava en un esperit internacionalista i utòpic, amb la cultura profundament arrelada de Mesopotàmia, per formar una síntesi que guanya ràpidament la confiança social.

La Conspiració Internacional que va portar a l'arrest d'Öcalan el 1999, mitjançant una acció coordinada de més de 30 serveis secrets i la implicació de totes les potències mundials

capdavanteres, es va dirigir contra el poder profundament influent d'aquesta forma de lideratge revolucionari, que va adquirir un caràcter de masses a través del procés de construcció del PKK i la seva lluita social i armada. Després de la conspiració i del seu segrest a l'illa-presó d'Imrali, Öcalan va continuar la seva resistència teoritzant les dimensions del règim de genocidi cultural i proporcionant solucions integrals per a la qüestió kurda i el caos a l'Orient Mitjà. Els seus conceptes d'organització social en Nacions Democràtiques en la forma d'autonomia democràtica per superar la Modernitat Capitalista, que representa el cim de la civilització centralitzada i la norma patriarcal, són una resposta integral a la Conspiració Internacional.

En els escrits d'Öcalan, el socialisme ja no és, com abans, el resultat del progrés de la Modernitat. El socialisme és, en si mateix, una constant històrica fonamental i una característica bàsica de la societat històrica. El nucli del socialisme està amagat en la societat natural i ha continuat existint al llarg de la història com a vida comunitària en forma de societat moral i política. La societat moral-política sempre ha estat internacionalista, pluralista i igualitària. El paradigma de la Modernitat Democràtica i la seva forma organitzativa en Confederalisme Democràtic, ajuda a la societat a desenvolupar l'auto-consciència, de llibertat i veritat socials, i per tant a viure el Socialisme Democràtic.

El lideratge revolucionari del moviment kurd defineix la lluita per la llibertat com una transformació i reapropiació dels valors històrics, de la socialitat natural i del holisme, a nivell d'una tercera natura, en la qual es restableix l'equilibri entre natura i societat. L'internacionalisme revolucionari juga un paper estratègic en la creació de la consciència socialista, l'organització d'aliances internacionals amb altres forces revolucionàries i la defensa de les societats.

Seguint la tradició de la lluita socialista per la llibertat, en la filosofia del lideratge revolucionari la creació d'una personalitat militant constitueix un element fonamental i una força substancial per a la reconstrucció de la vida social. Des del principi, la comprensió de la militància per part del PKK tenia com a objectiu superar les mancances del Socialisme Real. Només es pot proporcionar a la societat el seu poder original a través de militants que encarnen valors ideals, consciència i força d'iniciativa política. La militància significa esdevenir una força per resoldre els problemes socials que sorgeixen de la influència del poder i la dominació sobre la societat. La militància és una manera de viure que encarna radicalment els valors ideals de la solidaritat, la connexió i la responsabilitat.

La comprensió de la militància per part del PKK es basa principalment en el llinatge històric dels profetes, sants i derviches, i transforma la seva forma de vida ascètica en una forma revolucionària. El poder de la consciència, l'esforç, la lluita interior i la dedicació a la societat, la llibertat i la cerca de la veritat són característiques fonamentals. Per sobre de tot, la vida militant significa reflexionar sobre les contradiccions socials de classe, nacionalitat i gènere dins d'un mateix i superar-les a través de la confrontació. La lluita de gènere en particular, com a creació de relacions lliures i amistats veritables no sexualitzades, té un paper central en l'alliberament de la personalitat de l'apropiació per part del sistema.

El lideratge revolucionari encarna una unitat entre ideologia (consciència viscuda) i estil de vida que s'oposa a la forma de dominació i submissió del bio-poder. Personalitat militant significa socialitzar els propis desitjos com a amor platònic i universal, encarnant així una actitud de consciència, fe, positivitat i capacitat de resolució de problemes; per sobre de tot, la militància significa actuar d'acord amb la necessitat de la situació i la responsabilitat. La lluita socialista s'ha

de guanyar, abans que res, dins de la pròpia personalitat, però no de manera individualitzada, sinó en la forma d'una organització revolucionària, en aliança amistosa i col·lectiva contra els règims genocides de la Modernitat Capitalista. D'aquesta manera, militància significa la implementació de la revolució en la pròpia consciència.

El desenvolupament de la personalitat i la implementació dels valors militants és, sens dubte, un procés d'aprenentatge que no té fi i que només pot avançar a través de la conjunta negociació, fracàs i superació dels límits i obstacles propis. D'aquesta manera, els individus poden ser conscients del seu propi poder i aprendre a assumir responsabilitat. Els militants, com a seguidors del lideratge revolucionari, tenen les tasques d'ajudar la societat a conscienciar-se, a organitzar-se políticament fora de l'abast de l'estat i a desenvolupar el poder de defensar-se, establint així les bases per a la revolució social. El desenvolupament d'una personalitat militant està vinculat a la creació d'un partit revolucionari – al Kurdistan, a l'Orient Mitjà, aquest paper el juga el PKK, que aplica el principi de lideratge revolucionari en forma de la guerrilla i els militants.

Pràctica internacionalista

L'establiment del lideratge revolucionari com a model de vida militant i ideacional és avui una necessitat fonamental per a les societats alienades sota la influència del sistema. El fenomen del lideratge revolucionari, la revolució al Kurdistan i la qüestió de la revolució mundial formen una unitat dialèctica en el nostre temps. El paper capdavanter en la teoria i la pràctica revolucionàries a escala mundial ha passat al Kurdistan en el nostre temps. S'ha convertit en el centre d'aquesta lluita, l'actual darrer esglaó d'una cadena de 150 anys d'intents socialistes i d'alliberament. Com els girs i revessos d'un riu, les experiències de 150 anys d'esperit revolucionari estan connectades entre elles,

des de la primera vaga de fam dels treballadors als EUA, la primera Internacional a Europa sobre la Revolució Xinesa, el Vietnam, la revolta juvenil del 1968, les revolucions a Amèrica Llatina, l'experiència de la guerrilla urbana, la resistència a Kobanê i la guerrilla a les muntanyes kurdes. Des de l'aixecament zapatista i la solidaritat amb Kobanê, aquesta unitat i potencial global s'han fet tangibles en forma d'una internacional d'esperança.

Tot i que les connexions internacionals amb la revolució al Kurdistan encara són poques, l'aïllament i el setge amb què el sistema busca ofegar la cultura i la resistència de les societats de Mesopotàmia s'han trencat a nivell ideològic. L'esperit de lideratge revolucionari, tant en la persona d'Abdullah Öcalan com en la forma de la lluita del PKK, basada en l'herència dels caiguts de la revolució, s'ha convertit en un símbol de la lluita per l'alliberament universal. L'interès i determinació d'entendre el poder d'aquest lideratge revolucionari s'han fet palpables a escala global. Comunicar i connectar aquestes línies de lluita i el potencial de la revolució del Kurdistan per unir-se a les forces progressistes de tot el món és una tasca del nostre temps i significa comprometre's amb el llegat de totes les revolucions.

Què significa això per a una pràctica internacionalista contemporània? En acord amb els pensaments formulats anteriorment, podem citar alguns punts sobre com la tradició de l'internacionalisme revolucionari es pot connectar amb la línia de lideratge revolucionari que han produït el camí d'Abdullah Öcalan i la lluita del PKK.

a) Una tasca fonamental és difondre i discutir els escrits i les idees d'Öcalan. Implicar-se en el pensament que ha produït la força més gran i més avançada contra la Modernitat Capitalista és un esforç necessari per avançar l'intercanvi i el debat entre les forces progressistes i les societats en lluita

sobre la nostra situació actual, el llegat revolucionari i el potencial i el perill del moment històric en què ens trobem. És necessari adquirir consciència d'aquest moment de llibertat, on podem escollir esdevenir nosaltres mateixos la força conscient en aquesta guerra que està en marxa. Difonent les experiències al Kurdistan i arreu del món a través dels mitjans i les xarxes, podem crear una vigilància i un compromís mutu sobre els quals es pugui construir una nova aliança internacionalista.

b) Des d'un punt de vista organitzatiu, és important que la creació d'iniciativa i militància revolucionàries no reconegui les fronteres que el sistema vol imposar-nos. Si volem esdevenir una força capaç de respondre als atacs d'un sistema global de dominació, necessitem connexions sòlides amb aliats i una organització internacional profunda. El que necessitem parlar avui, a la vista del caos a l'Orient Mitjà i la crisi social a Occident, és la creació d'una nova Internacional. Especialment als centres de la metròpoli occidental, és important una percepció internacionalista de la lluita per una vida digna. A través de l'autoeducació, la connexió organitzativa i la defensa diplomàtica de les lluites al Kurdistan i en altres llocs, pot sorgir una base àmplia per a una nova força socialista. El que més temen les forces dominants del sistema és l'extensió de nuclis de resistència en l'esperit del PKK, que es relacionin entre si, esdevinguin una força social segura de si mateixa i s'estenguin a altres països. Com el 1976 al nord del Kurdistan, avui dia hi ha tant la possibilitat com la necessitat que la lluita revolucionària s'estengui des de les àrees de la revolució kurda als països de l'Orient Mitjà i a la metròpoli occidental.

c) La participació internacional en la defensa de la revolució del Kurdistan i del renaixement de l'Orient Mitjà és especialment important en la pràctica militar. La idea i la memòria de les Brigades Internacionals encara són vives entre les forces de llibertat d'Europa. Construir una força

militar internacional avui significa continuar aquesta línia de tradició. La participació a les files de les forces de defensa del Kurdistan és també una tasca i responsabilitat de la joventut d'Europa i d'Occident. Sense revolució a l'Orient Mitjà, la revolució als països de la metròpoli occidental no serà possible en el nostre temps. Les connexions internacionals amb les YPG/YPJ (Unitats de Defensa Popular/Femenines) a Rojava van ser un bon començament, però es van produir sobretot tard i van quedar limitades en nombre - es va revelar una debilitat fonamental en la comunicació i avaluació correctes de la situació per part de molts dels qui estaven associats amb la revolució kurda. En els darrers anys, s'ha anat acumulant a poc a poc experiències, tals com la forma que pot prendre l'organització militar dels i les internacionalistes.

Molts internacionalistes han donat la seva vida per defensar la Revolució de Rojava i la Federació Democràtica del Nord de Síria - és la nostra responsabilitat continuar la seva lluita i defensar els valors que han creat. Particularment pel que fa a una possible revolució a l'Iran i l'Est del Kurdistan, cal desenvolupar consciència per respondre a la situació històrica en el moment adequat i contrarestar l'estat més antic del món amb la utopia d'una societat lliure.

En la mitologia dels moviments socialistes, hi ha la idea d'una guerra final que posarà fi a totes les guerres. Aquesta guerra està prenent la forma d'una guerra global, el centre de la qual avui dia és l'Orient Mitjà i el Kurdistan. El camí del lideratge revolucionari assenyala la solució a aquesta guerra i la lluita per una societat lliure. En aquest sentit, l'experiència del lideratge revolucionari avui representa, sens dubte, un llegat de la humanitat. Si entenem correctament, per connectar la nostra cerca i la manera com vivim les nostres vides amb el lideratge revolucionari, podem ser capaces de viure amb la corresponent intensitat i fer el primer pas en el camí de l'internacionalisme revolucionari per transformar

aquesta guerra en la lluita pel nostre alliberament. Això requereix el coratge, l'esperança, per superar cada límit en el camí de la vida militant mitjançant l'esforç i el poder d'una consciència profunda, i per insistir en un altre món.

DE LES MUNTANYES LLIURES DEL KURDISTAN AL SUD-EST DE MÈXIC

A les muntanyes lliures del Kurdistan, el combatent internacionalista i guerriller Michael Panser (Bager Nûjîyan) va escriure al desembre de 2018 amb motiu del 25è aniversari de l'aixecament de dignitat, que els combatents de la resistència de l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament Nacional (EZLN) van portar a terme a Chiapas, al sud de Mèxic, el dia de Cap d'Any de 1994. "La vostra lluita i les nostres lluites són una, indivisibles, part d'una revolució global que és, en aquest sentit, una revolució cultural: la lluita per una forma de vida diferent". Més tard, es va saber que Michael Panser havia estat assassinat només uns dies després, el 14 de desembre de 2018, en un atac aeri de l'exèrcit turc a les Zones de Defensa de Medya.

Camí cap a una cultura revolucionària de lluita per la llibertat global

En aquests temps d'incertesa i caos, el fantasma de la revolució ha començat a reaparèixer, i comença un temps en què la força de la imaginació pot donar nova esperança a la lluita. Els dos temps de la revolució estan vius, representen el nostre moviment, la nostra història que continua. Un temps, que és la llarga línia de la lluita per una societat lliure que va començar amb Marx, la línia de la utopia socialista, del creixement lent i pacient, una acumulació d'experiència i consciència creixent. L'altre temps, que és el temps de l'aixecament, el moment de la lluita, el segon de la història en què tot és possible i que

anticipa el món que vindrà - el nostre moment de llibertat, d'acció. Aquests dos temps formen una unitat, la nostra unitat, els dos costats de la nostra història, el nostre camí. Són aquests dos pols del nostre moviment: la línia de la socialitat històrica, el llegat de la comunalitat neolítica i la recerca filosòfica-profètica de la veritat per una banda, i el poder creatiu dels esdeveniments per l'altra banda, que en un moment van sacsejar profundament la realitat dominant, més recentment en l'aixecament de 1968 - un aixecament que no ha acabat, sinó que brilla com un foc latent fins avui i s'ha convertit en el punt de partida d'una nova línia de lluita. Aquesta línia connecta mons, temps, crea connexions des de Vietnam fins a Mèxic i el Kurdistan, perquè tots som fills d'aquest moment d'esperança.

Els grans camps de lluita que determinaran el nostre segle ja estan marcats. És la seva raó, la raó del seu sistema, que avui més que mai amenaça la vida social, la vida en aquest planeta en general. És la raó de l'home dominant, la idea positiva de la raó de l'esperit racional, que ha sotmès la natura i està modelant aquest món segons la seva voluntat - creació masculina del poder. No només a través de la devastació del nostre planeta i l'horror de l'assassinat industrial en massa per part del feixisme. Hem viscut dolorosament on pot conduir el predomini de la raó sense restriccions, una raó patriarcal, la freda racionalitat de l'home blanc, enfront de la "naturalesa salvatge" i les "societats primitives". Sabem que aquesta raó, que analitza, divideix en classes i jerarquies, separa la diversitat viva i la transforma en objectes morts i matèries primeres, no és el cim de la creació cultural humana sinó el seu final; no la societat progressista sinó el seu declivi. És la nostra utopia d'una societat lliure contra la seva dominació per part dels estats-nació, el capitalisme i l'explotació industrial; contra la isolació i dominació de la moneda, el nostre confederalisme democràtic que uneix les comunitats. Contra la seva manca de cultura, assimilació i genocidi; contra l'explotació,

destrucció i alienació, la nostra cultura de la vida, l'esperit de la comuna, la nostra festa mundial, la nostra presa de partit.

El que està en joc és el desplegament d'una cultura democràtica que dona vida a aquests pensaments. Perquè la societat lliure no és una idea abstracta, sinó la nostra manera concreta de viure, la nostra manera de connectar amb la lluita i la utopia diàriament. La nostra cultura és significat, és vida, és creativitat, és consciència, empatia i comprensió; és recerca, un procés d'actuar, aturar-se, criticar, superar. La nostra cultura és autoorganització, autodefensa, una lluita comuna, creació diària - un rebuig i creació, activitat social més enllà de l'explotació i el treball mort. La cultura resistent avui ha de trobar el seu començament en el rebuig radical d'aquesta modernitat capitalista, en la consciència i voluntat d'apropiar-nos de les nostres vides - un rebuig i creació. L'ésser humà, per a nosaltres, no és un individu aïllat, i certament no és l'home solitari. Sabem que l'humà és societat, vida comuna, organitzada al voltant de la dona, consciència i igualtat, un sentiment i pensament, un treball i lluita comuns, vivint amb dignitat. Som fills de la línia materna, de la cultura de la Gran Deessa Mare, que és la natura, que és la societat, que és la vida, que és la unitat - un creixement, un final i un esdevenir, una profunditat, experiència i saviesa, un desig que no se'n va. Aquesta cultura és mite, és coneixement, i és milers d'anys més antiga que el sistema amb què ens enfrontem. És tan utòpica com la força de la nostra imaginació i tan real com la resistència de les societats històriques, les bruixes, els esclaus, els profetes, els moviments comunals de totes les èpoques, tan decidida com les lluites del poble treballador, tan dinàmica com el '68, tan subterrània i digna com els insurgents en algun lloc del sud de Mèxic, portada per l'amor i la ràbia com les guerrilles a les muntanyes lliures; tan tímida i clara en el seu significat com la recerca tentant d'un altre món.

És cert que estem en guerra, però no és la guerra qui ens derrota. Perdem en la vida si no aconseguim desenvolupar una cultura de resistència i de vida autodeterminada. Igual que la guerrilla no és només la força de defensar un territori o la vida nua; és la defensora de la societat, i la portadora d'una cultura de vida lliure, de responsabilitat i significat, una força de creativitat. Aquesta és la raó que ha fet de l'EZLN un símbol de la recerca d'una vida diferent i ha inspirat els qui cerquen la llibertat a tots els continents. El dia de Cap d'Any, la societat de l'EZLN celebren el 25è aniversari del seu aixecament de dignitat. La seva lluita i les nostres lluites són una, indivisibles, part d'una revolució global, que en aquest sentit és una revolució cultural: la lluita per una forma de vida diferent.

És el moment d'una nova aliança. Contra la seva modernitat capitalista, una nova cultura de diplomàcia, una Internacional d'esperança, que fa possible una era democràtica, una modernitat democràtica.

¡Somos un río!
de lucha

CREANT ESPAI PER A L'UN I L'ALTRE EN ELS NOSTRES CORS

Conversació amb un amic

Per al fulletó, vam voler veure Şehîd Bager a través dels ulls dels amics que han caminat al seu costat. Com a Comuna Internacionalista, vam parlar amb una amiga que va conèixer el moviment i el paradigma kurd a través d'ell. Ella va venir a Rojava per primer cop amb ell i avui continua formant part de la revolució a Rojava. Li vam preguntar com va modelar Şehîd Bager el moviment del qual avui formem part i què en podem aprendre en el procés de pau i de construcció d'una societat democràtica.

Simplement explicaré la història cronològicament. Vaig conèixer a Şehîd Bager després que ja feia bastant de temps que havia estat a les muntanyes i que també havia fet un viatge amb una delegació a Rojava amb la YXK¹. Acabava de tornar. Havien anat en un grup bastant gran, i molts amics van decidir quedar-s'hi. Ell i dos més en particular van decidir que volien tornar per construir un grup ideològic basat en el paradigma de Rêber Apo. Volien difondre el paradigma per tot el món de parla alemanya i, de fet, per tota Europa, posant l'esquerra en contacte amb les idees de Rêber Apo perquè d'això en pogués sorgir alguna cosa nova. És per això que, en diversos projectes comunals d'habitatge i pràcticament tots els projectes d'esquerres

1 - Yekitîya Xwendekarên Kurdistanê, Unió d'Estudiants del Kurdistan

que volien viure una vida diferent, van intentar establir contactes i connectar-los entre si. Eren llocs on solien estar i entre els quals viatjaven. En aquell moment, havia decidit no continuar la meua vida i la meua lluita política en la seva forma anterior perquè no estava aconseguint canvis reals. Però no sabia exactament què podia fer en canvi. Els moviments revolucionaris sempre m'havien fascinat, però per a mi, la revolució era llunyana, inabastable. Havia crescut amb la narrativa de la fi de la història i no tenia cap esperança que una revolució fos mai més possible. Vaig conèixer el Şehîd Bager, per dir-ho d'alguna manera, per aquesta recerca compartida. En aquell moment, no sabia res del Kurdistan, del moviment kurd i de la seva lluita per la llibertat de les dones. Un amic li va parlar de mi i llavors em va escriure un missatge: "He sentit que estàs buscant. Seria bé que poguéssim veure'ns... P.D. I també hi ha molta xocolata."

Aquesta era una altra faceta de Şehîd Bager: donar-li sentit. De vegades teníem una barra de xocolata per a deu persones i la trencàvem en els trossos més petits i la menjàvem plegats. Al final, potser tothom en va rebre una petita part, però tothom la va menjar en deu trossos i vam celebrar l'alegria que sorgeix quan podem compartir alguna cosa bonica plegats. Ens trobàvem una vegada i una altra per parlar de la situació mundial, de la situació de l'esquerra i del moviment de les dones. Parlàvem de com volíem viure, aprofundint sempre més en les nostres converses. Tenia una personalitat que li permetia implicar-se sempre amb els altres d'una manera que els seus somnis i visions es desenvolupessin a partir d'aquests diàlegs. Ell mateix era profundament imaginatiu i senzillament increïblement ambiciós. La dificultat per a ell era trobar el camí per posar aquestes fortaleeses en pràctica. Era conscient d'aquest problema, així que sempre intentava treballar col·lectivament i fer-ho tot al costat d'amics, de manera que cadascú aportés les seves diferents fortaleeses i es complementessin

mútuament. Volíem canvis i vam anar a tot arreu. Però a tot arreu on anàvem, la gent ens parlava dient coses com: “Ah, voleu canviar les coses? Qui us penseu que sou? Tenim 20 anys d'experiència, és que encara no ho enteneu. Teniu el cap fet un embolic. Com podeu parlar de revolució, aquí a Alemanya no funciona res. L'única cosa que podem fer és assegurar-nos de no empitjorar les coses.” Coses d'aquestes. Era realment esgotador estar constantment enfrontats a aquesta desesperació i incredulitat en el canvi, i tothom s'havia creat el seu propi racó on no s'havia d'enfrontar a la realitat que havien de fer més, que havien de lluitar una batalla més gran; per a nosaltres era realment esgotador mentalment. Així que vam fer tot el possible per donar-nos suport els uns als altres. Això era una cosa que admirava de Şehîd Bager. També el desanimava molt, però mai no va perdre les seves grans idees, la seva fe ni la seva esperança. Ara ho puc entendre, però aleshores no sabia res de tot això, no havia llegit cap escrit de defensa², no havia conegut cap company del moviment. Per això em va impressionar tant que ell continués endavant. La gent li deia coses terribles. És clar que no tothom era així, i també vam trobar gent a tot arreu que era molt oberta, ens escoltava i ens donava molt de suport. També vam tenir una profunda lluita de gènere. Şehîd Bager sempre va entendre teòricament que les dones són les avantguardes. Şehîd Zilan³ i Şehîd

2 - Després de la seva detenció el 1999, Abdullah Öcalan va formular la base teòrica per al nou paradigma del moviment kurd per la llibertat. Va presentar les seves obres com a defensa davant del tribunal, i més tard es van publicar com a llibres.

3 - Şehîd Zilan va dur a terme la primera acció fedayî, una acció en què va sacrificar la seva vida. En fer-ho, va canviar fonamentalment la imatge de les dones en el moviment de llibertat kurd i va tenir un paper decisiu en la configuració del camí cap a l'alliberament de les dones que ha seguit el moviment. Va morir com a màrtir el 30 de juny de 1996.

Vîyan⁴ eren sempre els exemples que prenia com a guia. En el moviment kurd, també, sempre va admirar les dones, que eren les seves avantguardes, i sempre volia aprendre d'elles. Realment, sempre va intentar connectar les dones entre si, posant-les en contacte en lloc de vincular-les a ell mateix. Es prenia seriosament les seves relacions amb els homes, intentant lliurar una lluita amb el seu propi gènere i establint-ne amistats reals. Sens dubte, havia depengut del suport emocional de les dones, perquè les seves amistats masculines no li ho proporcionaven. Tot això va ser fa deu anys. Llavors, les coses no estaven tan avançades com ara, especialment pel que fa a la comprensió i la pràctica. Només començàvem a conèixer els conceptes del moviment, com ara “viure lliurement junts” (hevjiyana azad) i “matar l'home dominant que portes a dins”, i sovint els malinterpretàvem o els aplicàvem malament. Això va provocar grans dificultats en la nostra lluita de gènere. Després d'un temps vam arribar a un punt en què ens vam adonar que encara no ens enteníem prou bé a nosaltres mateixos i que no teníem prou força per posar en pràctica el que havíem imaginat. En aquell moment, hi va haver una crida de Rêber Apo, que va dir que Rojava hauria de ser un lloc d'educació per a tots els revolucionaris d'arreu del món. En sentir aquesta crida, vam anar a Rojava. Amb el que vam veure a Rojava vam reflexionar sobre les experiències que havíem tingut a Alemanya. Vam veure com s'organitza la societat aquí; com s'organitzen els joves i com s'organitzen les dones. Vam parlar de tot el que havíem provat a Alemanya amb els nostres amics d'aquí. Basant-se en els seus comentaris, Şehîd Bager va arribar a la conclusió que havia de treballar encara més sobre si mateix. Per això va anar a Şengal. Necessitava temps per aprofundir en la seva autoconsciència, vivint completament dins d'estructures col·lectives.

4 - Şehîd Vîyan també va dur a terme una acció fedayî la nit del 1 de febrer de 2006. A la regió de Heftanîn, es va cremar viva en protesta per la conspiració contra Abdullah Öcalan i la política d'aïllament contra ell.

Aquestes qüestions també eren un tema important per a ell: com viure col·lectivament, com viure en connexió amb la societat? Perquè va créixer a l'Alemanya de l'Est, i també escrivia a les seves cartes sobre com la caiguda del Mur de Berlín va ser una ruptura mentre creixia. Això va ser quan tenia dos anys. D'una banda, va ser una disrupció total en la vida de la seva família, especialment per a la seva mare. També va ser un punt d'inflexió total en la seva vida personal. A partir d'aleshores, la vida col·lectiva i socialista va ser un punt de lluita constant en la seva vida. Un altre tema important per a ell era aquesta por en les relacions socials. Era una persona oberta per dins i sempre havia volgut forjar amistats. Feia tot el possible i s'esforçava molt. Tot i això, li costava fer front a la fredor que sovint trobava en els altres. Sentia que no estava fet per als tipus de relacions fredes que se'ns ensenya a construir en el sistema patriarcal.

Quan vam arribar a Rojava, el vaig arribar a conèixer com si fos una persona nova perquè va florir com mai abans. En aquell moment no parlava kurd, així que no entenia de què parlava amb els amics kurds. Però quan parlava amb ells, podia notar per la seva postura, la seva manera relaxada i el seu somriure que era al seu element. Sempre vaig tenir la sensació que era ell mateix quan era amb la gent kurda, però amb els altres, simplement no funcionava. Això també tenia a veure amb les pressions de la masculinitat patriarcal, que el feien sentir sempre: "He de demostrar-me, he d'estar a l'altura d'una imatge, he de ser d'una manera i d'una altra". Això li posava molta pressió. Aquesta no era la seva manera natural de ser. D'altra banda, la seva naturalesa visionària no encaixava gaire amb els cercles en què es movia. Tenia molts amics i amistats que li eren molt estimades, i ho va intentar tot per mantenir el contacte amb ells i avançar junts. Però senzillament no podia acceptar l'estatu quo i, per tant, no podia acceptar els trets de caràcter que hem après vivint en la modernitat capitalista. Crec que la gent se sentia impressionada per ell. Però com que no

era gens normal, ni tan desesperat ni tan fred, molts no el prenien seriosament o no sabien com tractar-lo. Els resultava incòmode perquè els confrontava amb les seves parts més lletges perquè les seves parts més belles poguessin ocupar més espai. Això era el que significaven per a ell l'amor i l'amistat, però per a molts era massa difícil. En la societat kurda, això mai no va ser un problema; va ser allà on va trobar el que buscava: una vida col·lectiva de lluita i moviment constants. Es podia veure que hi pertanyia. Però no perquè no li agradessin la seva família, els seus amics i la societat a Alemanya. El que més em va cridar l'atenció va ser el seu amor per en Rêber Apo. Mai no va intentar convèncer ningú, sinó que ell mateix estava simplement convençut. En un moment donat va venir i va dir: "He de millorar el meu turc de nou. Ja ho he començat, però m'he adonat un cop més que realment vull entendre en Rêber Apo. No em basta amb llegir la traducció, vull saber de veritat què diu". I així va començar a aprendre turc i a llegir els escrits de defensa en turc. Quan estava frustrat amb algú o alguna cosa, quan sorgia un problema, sempre s'asseia per llegir els escrits de defensa o *Beyond State, Power and Violence* per entendre millor el problema. Tornava per discutir com podíem trobar una solució. I quan havíem fet progressos, sempre deia: "Rêber Apo és tan savi... I nosaltres també ho som." L'admirava profundament. No tenia un enfocament només filosòfic cap a Rêber Apo, sinó també una d'amor.

En aquell moment parlava constantment de la Internacional. Aquesta és la pregunta que ens tornem a fer de manera més intensa amb l'inici de la nova fase que va iniciar la crida de Rêber Apo.⁵ Què t'imaginaves que significava això? Són aquests els pensaments que es van desenvolupar més amb la nova fase?

5 - El 27 de febrer de 2025, Abdullah Öcalan va fer una crida a una nova fase per al moviment kurd. Aquesta fase està particularment marcada per la societat democràtica i la pau. Al mateix temps, va demanar al PKK que es dissolgués.

És clar, sempre havia desitjat que encara estigués viu. I des que Rêber Apo va tornar a posar l'internacionalisme a l'agenda, sempre havia pensat que ara hauria jugat un paper molt important. Que simplement va caure massa aviat. Sense ell, no hauríem arribat al punt on som ara. En aquell moment, vam parlar molt d'un nou internacionalisme. Estàvem convençuts que calia connectar les lluites globals per tal de construir la força necessària. Ell era a tot arreu, intentant connectar-ho tot. Per exemple, aquest text sobre els zapatistes.⁶

Parlava de les lluites a les muntanyes, de tot el que passa al món, de com de similars són les lluites arreu del món i de com n'és d'important per a nosaltres enfortir-nos mútuament construint connexions. Somiava amb un intercanvi entre els zapatistes i el moviment kurd. Això era el seu gran somni. Tenia molt clar que aquests eren els dos moviments que lluitaven de la manera més significativa en aquest món, que definitivament pertanyien l'un a l'altre i que, de fet, ara s'estan aprenent mútuament. No va ser l'única part a fer-ho possible, però en va fer una contribució enorme. També era bo comunicant-se, debatint sobre teoria i ideologia amb els amics d'una manera que transmetia la importància de moviments com els zapatistes. Ell i la seva feina eren realment importants, i els seus amics l'estimaven i se sentien molt impressionats per ell, i per com aconseguia connectar la gent i els moviments. Abans d'anar a conèixer una nova amiga, em va parlar d'ella amb antelació. "Aquesta amiga és tan bona en això o allò, és realment fantàstica, li interessaven aquestes coses i aquelles..." Li donava tant de significat a l'amiga abans fins i tot de conèixer-la, assegurant-se que jo ja la conegués, que m'agradés i que entengués per què era una persona tan important. Parlant-me dels amics amb antelació, em va permetre establir connexions amb persones amb les quals, d'una altra manera, hauria estat massa diferent per relacionar-m'hi. Però em parlava d'una

6 - El text es troba a la pàgina 83 d'aquest fulletó.

altra persona i, de la mateixa manera, parlava a aquesta persona de mi. No era només una cosa com: “És molt bona escrivint”, sinó que les coses que emfatitzava estaven caracteritzades per la visió i el pensament global, per la qüestió de quines qualitats revolucionàries tenim i com encaixen entre elles.

Veia el potencial de la gent i no només com eren. No només com s’havien convertit, sinó en què es podien convertir en la lluita. Això és el que ens deia. Pràcticament creava espai en els cors dels amics per als altres, i feia el mateix amb els moviments. Tota la gent que el coneixia em va dir que els havia parlat molt dels zapatistes. Sempre duia amb ell la música dels zapatistes, sempre duia amb ell les històries del Subcomandant Marcos, i explicava aquestes històries en kurd. Hi havia estat i ens va explicar com ho havia viscut. Parlava de les seves dificultats i de la seva ideologia i, sobretot, de la importància de les lluites que estan duent a terme i de com es poden influir mútuament. Pocs poden fer això: donar sentit, veure’n el potencial i saber com abordar les coses en conseqüència. Vam parlar amb molts, molts amics a Rojava sobre com podem construir un moviment revolucionari a escala mundial i com podem implementar el paradigma de Rêber Apo en el nostre context — què significa realment la revolució. Veure la implementació pràctica de la revolució a Rojava ens va impressionar profundament i ens va fer conscients de la profunditat i l’amplitud que requereix una lluita revolucionària, lliurada juntament amb la societat. Els nostres amics de Rojava ens van explicar com, enmig de tots els atacs, van haver de garantir ràpidament que milions de persones rebessin almenys el mínim indispensable, i com de sobte es van fer responsables de les instal·lacions de producció de petroli perquè la gran majoria d’experts havien abandonat la regió. Ens vam adonar que no podem simplement fer el que creiem que és correcte, sinó que hem de compartir totes les nostres idees i visions amb la societat i convèncer-la. Sobretot, vam adonar-nos de la

importància de l'organització autònoma de les dones per a l'alliberament de la societat en el seu conjunt. Crec que en aquell moment ens va quedar clar que estem lluitant la mateixa lluita i que si volem fer realitat els nostres somnis, ho hem de fer amb el moviment. Per a nosaltres, la decisió era continuar la lluita amb el moviment o, finalment, no poder lluitar més, o bé instal·lar-nos en un petit nínxol perquè l'organització en el seu conjunt era simplement massa feble, fragmentada i ineficaç.

En aquell moment, hi havia poques estructures internacionalistes a Rojava, i a Alemanya també s'acabaven d'establir. Vam veure molt poc contacte a Europa entre la societat kurda organitzada i l'esquerra. Va quedar clar que necessitàvem molta gent de diferents contextos per dedicar la seva vida a la lluita i per portar a terme aquesta lluita dins del moviment. Va ser la confirmació i l'actualització de l'esperit internacionalista del moviment, que havia estat intrínsec des del principi i al qual Rêber Apo sempre va donar una gran importància. Totes les nostres discussions: conèixer-nos i entendre'ns mútuament, d'on venim, com vam créixer, com el sistema de dominació ens va afectar, etc. Tot això va refinar i enfortir la nostra anàlisi, aprofundint la nostra capacitat per gestionar la diversitat i resoldre problemes junts, entenent els misteris de la vida per tal de convertir-nos finalment en gent lliure. Aquest procés ens ha enfortit com a moviment per la llibertat de la humanitat. Tot això va fer evidents les raons per les quals Rêber Apo va fer la seva crida. Necessitàvem força, inclosa la ideològica i la quantitativa, per establir una nova Internacional.

És important tornar a considerar totes aquestes qüestions amb franquesa després de la crida. La qüestió de si unir-se o no a aquesta lluita no pot ser una qüestió de necessitats individuals. Requereix d'una reflexió honesta: hi ha certes coses, certs privilegis, dels quals senzillament no volem renunciar? És realment un privilegi viure en un món així i

sentir que no hi tenim cap influència? És un privilegi viure en una petita bombolla mentre el món que ens envolta s'està destruint? No n'estic segur, jo no podria dormir a la nit vivint d'aquesta manera...

Ja no té cap vàlua l'argument que el moviment kurd només lluita al Kurdistan i que tots aquells que decideixen viure i lluitar al Kurdistan han girat l'esquena a la seva pròpia societat. Rêber Apo va deixar molt clar en la seva crida que la lluita per una societat democràtica l'hem de portar a terme tots nosaltres a tot arreu. No podem construir una societat democràtica només en un lloc. Tots estem connectats. Les lluites que es duen a terme al Kurdistan influeixen en les possibilitats de lluita a Europa i viceversa. Per tant, és més una qüestió de com ens veiem com a part d'aquest món, de quant ens importa i de quanta responsabilitat estem disposats a assumir. És fàcil abandonar la nostra responsabilitat de fer canvis i, en canvi, culpar els homes blancs poderosos de la manera com són les coses. Això és el que se'ns anima a fer: menystenir les nostres pròpies capacitats per canviar les coses.

Potser puc entendre quan la gent diu: "No en soc capaç. No em sento revolucionari, és massa gran per a mi". I això també és una qüestió de perspectiva. "Cap revolucionari no ha caigut mai del cel", com diu el refrany. Tampoc no naixem revolucionaris. Tots intentem aprofitar cada moment de les nostres vides per aprendre, guanyar experiència, millorar els nostres mètodes i, així, construir la nostra personalitat revolucionària. I no ho fem sols. Ho fem a través de la interacció amb els nostres amics i la societat, que ens donen una retroalimentació, potser no sempre verbal. D'aquesta manera, ens posem els uns als altres en moviment i, en canviar nosaltres mateixos, també canviem el món. Avui hi ha moltes més oportunitats per treballar junts. Si volem prendre-ho seriosament, la crida de Rêber Apo també significa que dediquem les nostres vides i totes les nostres capaci-

tats a la lluita per construir societats democràtiques arreu del món. La decisió és: em submergeixo completament i ho faig tot per això, o faig algunes coses amb reserves? Encara tinc un peu en la “seguretat”? La gent d'Europa té aquesta opció, però aquí a Rojava, on la guerra es lliura amb tota la força física, no teniu aquesta opció. La guerra us arriba directament i no us pregunta si voleu lluitar o no. I així és com passa en molts llocs del món – i si les coses continuen així, probablement aviat també serà el cas a Europa. La lluita per la pau no és una idea romantitzada que li manca radicalisme. La pau és el requisit previ per a una vida digna i lliure, i per crear-la, es necessiten societats democràtiques a tot arreu. La pau no és l'absència de guerra, sinó la construcció d'una societat que reconeix i valora la diversitat i troba un sistema polític adequat per organitzar una vida lliure i col·lectiva. La lluita per la pau és el que uneix les nostres societats.

I si ja no ens preguntem tant la qüestió del “si?” i del “on?”, aleshores tenim molt més marge per a la qüestió més important: “com?” lluitem la nostra lluita? Aquesta és la pregunta que ens fa avançar junts.

És clar que nosaltres també ens fem aquestes preguntes. Una observació que el Şehîd Bager va escriure en una carta a casa em va impressionar molt: “El que és impressionant és com la gent ha anat construint tant de confiança en tan poc temps que tenen la voluntat d'anar fins al final, fins al final.”

Durant la nostra estada a Alemanya, vam tenir un vincle molt fort. La nostra concepció de l'amistat significava que estàvem units i que érem inseparables. Ningú no pot trencar un vincle com aquest. Però pot ser perillós que la connexió esdevingui només un fi en si mateixa i deixi de tractar sobre el que feu junts, el per què ho feu i quin és el vostre objectiu comú. La connexió esdevé massa estreta,

massa inflexible, i finalment es trenca. Això és el que més crida del moviment: la connexió es manté forta, però el moviment s'ha fet tan gran que té una flexibilitat que el fa menys fràgil. I per què s'ha fet tan gran? Perquè els objectius són clars i perquè també és clar que s'assoliran. Perquè realment s'està posant en pràctica. Perquè tothom se'n sent responsable. L'enfocament no és en les nostres relacions interpersonals per si mateixes, sinó en la comprensió comuna que les nostres relacions serveixen de base per assolir els nostres objectius. Tothom sap clarament que no podem lluitar sols. Ens necessitem. Tothom ha desenvolupat un sentit de responsabilitat tan fort que saben que no poden esperar que algú altre els alliberi, que ho faci tot i després simplement els copiïn, sinó que tots construïm alguna cosa junts.

El que Şehîd Bager havia après en el moviment de llibertat kurd, va intentar construir-ho ell mateix. Quan es va adonar que la seva força no era suficient, que no era una cosa que un individu o un grup petit poguessin aconseguir, el seu camí es va aclarir. Tenia una passió tan gran, un desig real de vida i lluita col·lectiva, que quan es va adonar que aquest camí no podia continuar a Alemanya, no va voler continuar intentant una cosa que no funcionaria. Sabia que podria continuar el seu camí unint-se al moviment, on trobaria la força per recórrer-lo. Quan la gent es pregunta "hem de tornar als nostres països o hem de quedar-nos al Kurdistan?", no es planteja la pregunta més important. El més important és saber què volem, estar disposats a lluitar-hi i compartir aquest camí amb molts, al Kurdistan i arreu del món.

“EN AQUESTS TEMPS
D'INCERTESA I CAOS,
EL FANTASMA DE LA
REVOLUCIÓ HA COMENÇAT
A REAPARÈIXER.”

